

ELIX

ยอดขายมากกว่า 1,000,000 เล่มทั่วโลก

ONE DARK WINDOW

หน้าต่างอนธการ

ก๊วปลังอำนาจ มนตรา
ไม่เว้นแม้แต่ชีวิต

RACHEL
GILLIG

วรารคณา เหมศุภา แปลา

ELIX
Ignite Your Soul

ชุด The Shepherd King

ONE
DARK
WINDOW

หน้าต่างอนธการ

RACHEL
GILLIG

วราภรณ์ เหมศุภกุล แปล

ELIX

คำนำสำนักพิมพ์

ณ บลันเดอร์ อาณาจักรต้องสาปถูกปกคลุมด้วยหมอกแห่งมนตราลึกลับ มาเนื่อนานโดยจิตวิญญาณศักดิ์สิทธิ์โบราณซึ่งเปลี่ยนแปลงจากการเป็นปกปักรักษา มาเป็นความโกรธแค้น ประชาชนต่างใช้ชีวิตด้วยความหวั่นระแวง เพราะหาก พลัดหลงเข้าไปในป่าใหญ่ซึ่งหมอกลงที่หนา ชีวิตของพวกเขาอาจไม่เหมือนเดิม อีกตลอดกาล และผู้โชคร้ายติดโรคต้องสาปจากหมอกมนตราจะถือเป็นอาญา ต้องโทษถึงชีวิต

ในความอัปโชคนั้น พวกเขายังมี "ไฟแห่งโชคชะตา" เป็นประติษฐกรรมวิเศษ ที่ทำให้ผู้ใดก็ตามที่ถือครองจะใช้เวทมนตร์ได้ตั้งใจโดยไม่ต้องมีพลังพิเศษมาก่อน ไฟแห่งโชคชะตามีสิบสองหน้าไฟ แต่ละใบมอบมนตราแตกต่างกัน และเวทมนตร์ จากไฟนั้น...ไม่เคยเป็นสิ่งที่ได้เปล่าไร้ค่าตอบแทน

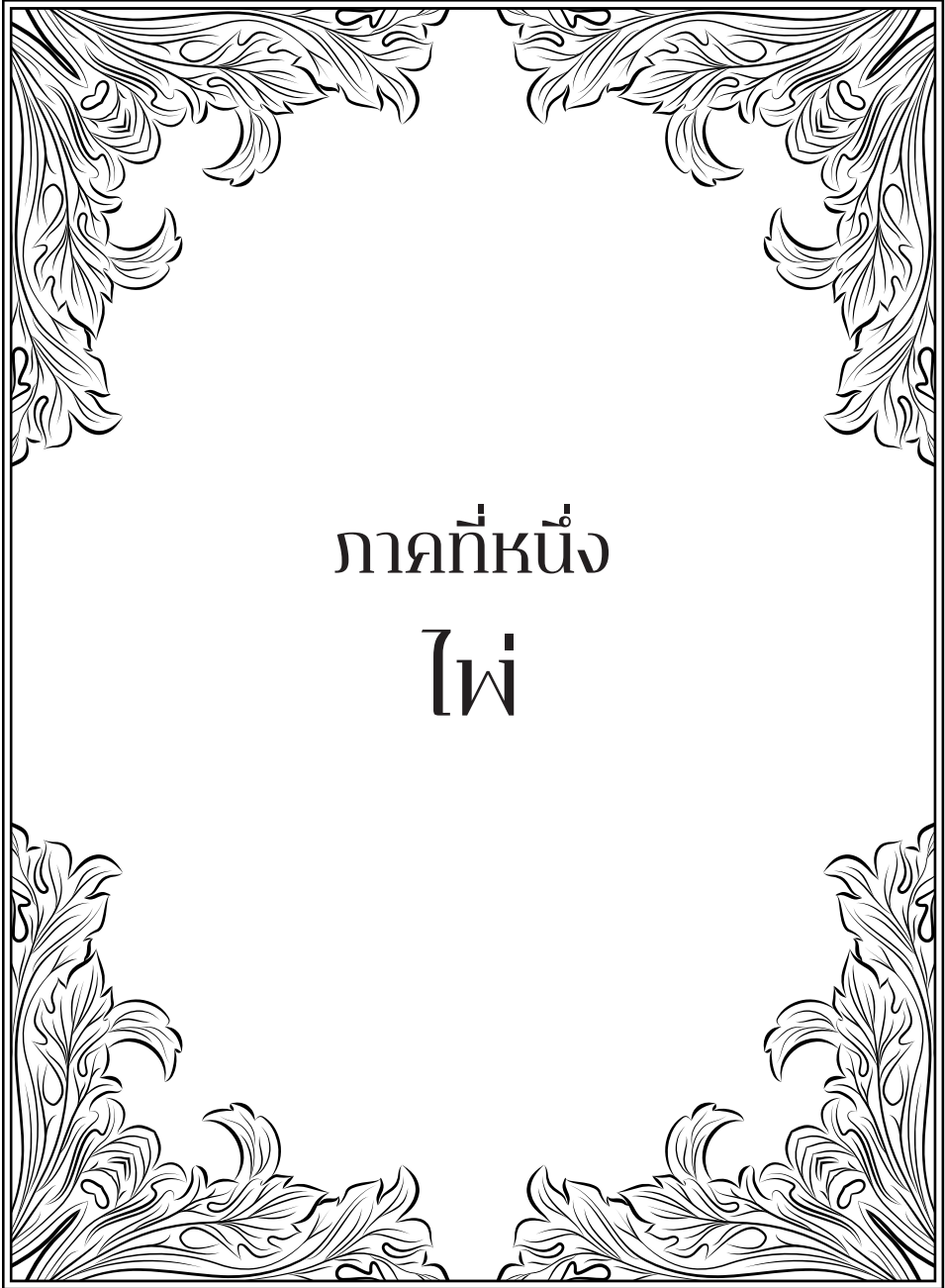
เอลส์เพธ สปินเดล ชอนความลับเอาไว้ยาวนานนับสิบปี ทั้งเรื่องที่น่างตืด โรคภัยผิดกฎหมาย และเรื่องที่น่างมี "อะไรบางอย่าง" แฝงฝังอยู่ในเงามืดของ จิตใจนาง มันคอยกระซิบ คอยปกป้องคุ้มภัย แม้หลายครั้งก็เข้าใจยากเหลือเกิน ว่ามาร้ายหรือมาดี แต่แล้วชะตากรรมของนางก็พลิกผันเมื่อต้องเข้าไปพัวพันกับ **เรวิน ยูว์** แม้ทัพหนุ่มแห่งกองพลม้าศึกผู้เป็นพระนัดดาแห่งพระราชฯ ข้อสำคัญก็คือเขาช่างหล่อเหลามีเสน่ห์เกินด้าน ทั้งคู่ต้องร่วมมือกันตามหาไฟแห่งโชคชะตา ให้ครบสิบสองใบเพื่อกู้คืนอาณาจักรจากมนตร์แห่งหมอก ทั้งภารกิจเสี่ยงภัย เสียในหัวที่ทรงพลังขึ้นทุกที และความเย้ายวนชวนหลงใหลของเรวินก็ทำให้ชีวิตของนางยุ่งเหยิงขึ้นเรื่อย ๆ

สำนักพิมพ์ ELIX ยินดีนำเสนอปฐมบทแห่งนิยายโรแมนตาซีซีรีส์ดังที่ขายดีกว่า 1,000,000 เล่มทั่วโลก และติดเทรนด์ใน #BookTok ตั้งแต่เปิดตัวด้วยเนื้อเรื่องสุดเข้มข้นในบรรยากาศอวกาศกึ่งมืดครีမ် แทบได้กลืนซึ้นๆ จากป่าทึบ และมนตราที่มึนกลืนเกลือบอวลทุกหน้ากระดาษ

ONE DARK WINDOW หน้าต่างอนธการ เล่มนี้โดดเด่นด้วยการสร้างโลกที่มีระบบเวทมนตร์ซับซ้อน ตัวละครที่มีเสน่ห์ดึงดูดและมีความเป็นมนุษย์สูงยิ่งไม่ว่าจะเป็นฝ่ายตัวเอกหรือฝั่งตัวร้าย เราเชื่อว่าเมื่อคุณได้ลองเปิดอ่านจะต้องถูกตรึงไว้กับหนังสือเล่มนี้โดยมีอาจดำนทาน

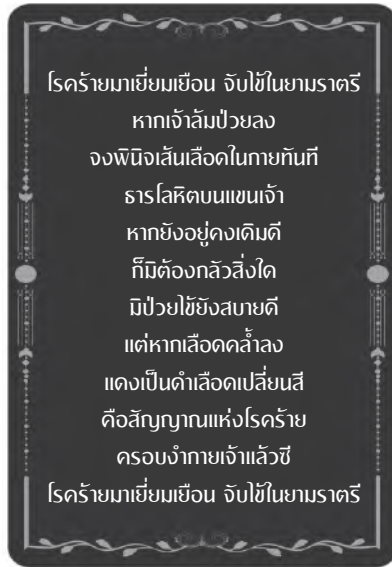
ELIX

แต่เด็กสาวผู้เก็บตัว ซึ่งภายในหัวมีเรื่องเล่ามากมาย
แต่ความฝันใฝ่...และฝันร้ายของเธอเหล่านี้

A decorative border with intricate floral and leaf patterns in each of the four corners, framing the central text.

ภยันต์หนึ่ง ไฟ

บทที่หนึ่ง

ข้าอายุเก้าขวบเมื่อนักเวชอาคมมาเยือนเคหาสน์เป็นครั้งแรก

ลู่เขยกับบริวารไม่อยู่บ้าน ไอโคโนนี่ผู้เป็นลูกพี่ลูกน้องเล่นกับบรรดาน้องชาย
ของนางเสียงดังขรมอยู่ในครัว ส่วนป้าของข้าไม่ได้ยินเสียงทุบประตูกระทิงชาย
สวมชุดยาวสีขาวคนแรกก้าวเข้ามาในห้องนั่งเล่น

ป้าพาข้าไปซ่อนไม่ทัน ตอนนั้นข้าหลับสนิทเหมือนแมว ป้าเขย่าปลุกข้า
ให้ตื่นแล้วกระซิบบอกด้วยน้ำเสียงหวาดกลัว "ไปในป่าเร็วเข้า" ป้าปลดกลอน
หน้าต่างออก แล้วดันตัวข้าเบาๆ ผ่านกรอบหน้าต่างสู่พื้นเบื้องล่าง

ข้าไม่ได้ร่วงหล่นลงบนพื้นหญ้าอุ่นนุ่มของฤดูร้อน แต่หัวกระแทกเข้ากับหิน
จนหน้ามืด คลื่นไส้มึนงง สายตามองเห็นรูปร่างมืดดำอยู่ทั่ว ของเหลวอุ่น ๆ

เหนียวเหนอะสีแดงฉานไหลอาบหัว

ข้าได้ยินพวกนั้นอยู่ในบ้าน ได้ยินเสียงฝีเท้าหนักอึ้ง เปี่ยมด้วยเจตนาร้าย
ลุกขึ้น เสียงหนึ่งดังขึ้นในหัวข้า *ลุกขึ้นสิ เอลส์เพธ*

ข้าพยายามจุดตัวเองให้ลุกขึ้นแม้ยังชวนเซ ใจร้อนรนจะไปให้ถึงแนว
หมู่ไม้ที่บึงซึ่งอยู่พ้นจากสวนออกไปไม่กี่ไกล มวลหมอกรายล้อมตัว ข้าวิ่งไปทาง
แนวต้นไม้ทั้งที่มิได้พกเครื่องรางใส่กระเป๋ามาด้วย

แต่หัวข้าเจ็บเหลือเกิน

ข้าล้มลงอีก เลือดไหลลงไปตามคอ พวกนั้นตามมาจับข้าทันแน่ ข้าร้อง
สมอင့်ตื้อตันเพราะความกลัว พวกนั้นจะฆ่าข้าแน่แล้ว

ไม่มีใครทำร้ายเจ้าหรอก เด็กน้อย มันคำราม ลุกขึ้นมาได้แล้ว!

ข้าพยายามลุก กัดฟันลุกขึ้นอย่างเต็มที่ แต่หัวข้าบาดเจ็บหนักเกินไป หลัง
รวบรวมกำลังเดินไปได้อีกห้าก้าว ไกลถึงป่ากระทั่งได้กลิ่นต้นไม้ ข้ากลับเป็นลม
ล้มลงบนพื้นดินเหน็บหนาว

ตอนนี้ข้ารู้แล้วว่าสิ่งที่เกิดขึ้นตามมาหาใช้ความฝัน มันไม่ใช่ฝันอย่าง
แน่นอน คนเราไม่ฝันขณะหมดสติ ข้าไม่ได้ฝันอยู่ แต่ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าจะเรียก
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ว่าอะไร

ในความฝันนั้นไอหมอกซึมแทรกเข้ามาในร่างกายของข้า ทั้งหนาและมีดมน
ข้ากลับมาอยู่ในสวนของป่าเหมือนเมื่อครั้งที่ผ่านมา ข้ามองเห็นและได้ยิน ได้กลิ่น
ในอากาศ สัมผัสถึงผืนดินที่รองใต้หัว แต่ตัวข้าแน่นิ่งขยับเขยื้อนไม่ได้

ช่วยด้วย ข้าร้องเสียงเบาหวิว *ช่วยข้าด้วย*

ในหัวข้าได้ยินเสียงฝีเท้าหนักแน่นรีบเร่ง น้ำตาไหลอาบแก้ม ข้าหนีวุ่น
แต่มองไม่เห็น ภาพตรงหน้าพร่าเลือนราวกับพยายามลืมตาได้ทะเล

ความเจ็บปวดรุนแรงแล่นปลาทับทรวงทั้งสองข้างราวกับถูกฉีกออก
จากร่าง เส้นเลือดทั่วตัวข้าพลันเปลี่ยนเป็นสีดำราวน้ำหมึก

ข้ากรีดร้อง แผดเสียงกระแทกโลกรอบตัวหายวับไป ภาพที่ข้าเห็นริบหรี่ลง

จนทุกอย่างมีดสนิท

ข้าพขึ้นขึ้นได้ต้นอัลเดอร์ ร่ายล้อมด้วยมวลหมอกและแมกไม้เขียวเข้ม
ในพงไพร ความเจ็บปวดในเส้นเลือดนั้นหายไปแล้ว ทั้งที่แผลบนหัวยังเปิดอยู่
อย่างนั้น แต่ข้าก็หาทางผ่านแนวไม้เข้ามาในป่าแห่งนี้ได้แล้ว ข้าหนีพ้นนักเวชอาคม
กลุ่มนั้นแล้ว

ข้าจะต้องรอด

ข้าสูดอากาศเข้าเต็มปอดแล้วสะอื้นไห้อย่างปิติ ในห้วงคำนึงข้ายังต่อสู้
กับความตื่นตระหนกที่ก่อนหน้านี้แทบจะท่วมโถมจิตใจ

กระทั่งลุกขึ้นนั่ง ข้าจึงรู้สึกถึงความเจ็บปวดที่มือทั้งสองข้าง ข้าก้มลงมอง
ฝ่ามือทั้งสองมีแต่รอยบาดแผลขีดข่วน เลือดไหลอาบนิ้วมือข้า เล็บฉีกขาด
มีเศษดินฝังอยู่เต็ม ผืนดินรอบตัวข้าเหมือนถูกพลิกขึ้นมา ภูฎาบนพื้นพังราบ
มีบางอย่างหรือใครบางคนมาทำให้พื้นดินตรงนี้แบนเรียบ

มีบางอย่างหรือใครบางคนช่วยให้ข้าคลานเข้าสู่ความปลอดภัยท่ามกลาง
ม่านหมอกหนา

มันไม่เคยบอกว่ามันพาร่างข้ามาที่นี่ได้อย่างไร วันนั้นมันช่วยชีวิตข้าไว้
ได้อย่างไร เรื่องนี้ยังคงเป็นหนึ่งในความลับหลายอย่างของมันซึ่งไม่เคยเอ่ยถึง
เราเก็บจำความลับนั้นไว้มิดชิดในความมืด

กระนั้น นี่ก็ครั้งแรกที่ข้าเลิกกลัว "ฝันร้าย" หรือเสียงที่ดังอยู่ในหัวของข้า
สิ่งมีชีวิตดวงตาสีเหลืองประหลาดซึ่งมีน้ำเสียงนุ่มนวลแฝงด้วยความลึกลับ
กระทั่งลิบเฝ้าปิดต่อมาข้าก็ไม่กลัวมันอีกต่อไป

แม้ว่าควรจะกลัวก็ตาม

เช้าวันนั้นข้าเดินไปตามถนนซึ่งตัดผ่านป่าเพื่อไปเจอไอโอนี่ในตัวเมือง

เมฆทึมเทาทำให้หนทางข้างหน้ามืดสลัว พื้นถนนปกคลุมด้วยมอสส์หนาจนลื่น ป่าอึมครึมทำให้อากาศโดยรอบชุ่มฉ่ำราวกับว่ามันกำลังยืนหยัดต่อการเปลี่ยนสู่ฤดูกาลใหม่อันหลีกเลี่ยงไม่ได้ ต้นต้อกวูดที่ขึ้นอยู่ประปรายมีสีส้มตัดกับสีเขียวมรกตของป่าโดยรอบ สีแดงอมส้มของมันสว่างไสวท่ามกลางมวลหมอก ดูเจิดจ้าและสง่างาม

หมูนกกระพือปีกอยู่ใต้พุ่มบอกซ์วูดเพราะตกใจเสียงฝีเท้าอันอ่อนระโหยของข้าแล้วบินว่อนสู่ฟ้า หมอกหนาจนดูเหมือนปีกของพวกมันดีให้หมอกฟุ้งกระจาย ข้าดึงหมวกฮูดลงมาคลุมหน้าผากก่อนจะฉีปากเป็นทำนอง เป็นหนึ่งในหลาย ๆ เพลงที่มันมักจะร้องฮัมเบา ๆ จากมุมมืดในใจข้า บทเพลงเก่าโคกเศร้าและนุ่มนวลท่ามกลางกระแสความคิดที่วุ่นวาย ในหูข้าได้ยินเสียงเพราะพริ้ง และเมื่อโน้ตสุดท้ายหลุดออกจากริมฝีปากสู่พื้นเบื้องล่าง ข้าเกิดรู้สึกเสียใจที่โน้ตเหล่านี้จากลาไป

ข้าล้วงลึกเข้าไปในความคิด ลึกเข้าไปในมุมมืดของจิตใจ เมื่อไม่มีสิ่งใดตอบรับ ข้าจึงก้าวต่อไปตามถนน

เมื่อพื้นถนนกลายเป็นโคลนเฉอะแฉะเกินกว่าจะเดิน ข้าก็ก้าวเข้าไปในป่า พุ่มเบอร์รี่สีดำฉ่ำหวานประวิงเวลาข้าไว้ ก่อนเริ่มกินเบอร์รี่ ข้าหยิบเครื่องรางออกมาจากกระเป๋า มันคือดินนกกา ข้าบิดมัน ม่านหมอกหนาที่ลอยอ้อยอิ่งอยู่ริมถนนโอบล้อมตัวข้าไว้

มดหลายตัวติดอยู่ในน้ำเหนียว ๆ จากผลเบอร์รี่ซึ่งเหนอะหนะอยู่ตามนิ้วของข้า ข้าตีดมดออก แต่ยังเผลอกินเข้าไปบางตัว กรดจากตัวมดทำให้ลิ้นรู้สึกแสบซ่า ข้าเช็ดนิ้วกับชุดกระโปรง ผ้าขนสัตว์เป็นสีดำสนิทจนกลืนกินรอยเปื้อนน้ำเบอร์รี่ไปหมด

ไอโอเนียร์อยู่ตรงสุดถนน เลยหมุดันไม้ออกไป เราสวมกอดกัน นางเอี่ยมมือมาจับแขนข้าแล้วพินิจใบหน้าของข้าที่ซ่อนอยู่ใต้เงาฮูด

"เจ้าไม่ได้ออกนอกเส้นทางใช่ไหม เบสส์"

"แค่รู้ตัวเอง" ข้าพูด มองไปตามถนนหลายสายซึ่งทอดอยู่เบื้องหน้า
เรายืนอยู่ปากทางเข้าอาณาจักรบลันเดอร์ ข้ารู้สึกว่ถนนที่ปูด้วยหินซึ่ง
ตัดกันราวกับใยแมงมุมตลอดจนร้านรวงต่างๆ น่ากลัวยิ่งกว่าปามิดเสียอีก ผู้คน
เดินกันขวักไขว่ หูของข้าได้ยินเสียงอื้ออึงของทั้งมนุษย์และสัตว์หลังจากอยู่ในบ้าน
กลางปามาหลายสัปดาห์ รถม้าเบื้องหน้าเราแล่นฉิวผ่านไป เสียงก๊อบก๊อบกับ
กระทบกับถนนหินเก่าแก่ ชายคนหนึ่งสาดน้ำสกปรกลงมาจากหน้าต่างชั้นสาม
ของอาคาร น้ำกระเซ็นโดนชายกระโปรงสีดำของข้า เด็กน้อยร้องไห้ระงอแง
พวกผู้หญิงตะโกนโหวกเหวกด้วยสีหน้าตื่นกลัว พลอดำตะโกนขายของ และมีเสียง
ระฆังดังขึ้นจากที่ใดที่หนึ่งไกลออกไป คนประกาศข่าวประจำอาณาจักรบลันเดอร์
แจ้งให้ทุกคนรู้ว่าจับกุมโจรได้สามคน

ข้าสูดหายใจลึกก่อนตามไอโอไน้ไปตามถนนเบื้องหน้า เราเดินช้าลงเล็กน้อย
เพื่อแหวดแผยขายสินค้า เราลอบไล่เนื้อผ้าจากม้วนผ้าที่พอดำวางยื่นออกมา
จากหน้าต่างร้าน ไอโอไน้จ่ายเหรียญทองแดงหนึ่งเหรียญซื้อริบบิ้นสีชมพูอันหนึ่ง
พลางยิ้มให้เสมียนเฝ้าร้าน อดให้เห็นช่องห่างเล็กๆ ระหว่างฟันซี่หน้า ข้าเห็นนาง
แล้วก็รู้สึกอบอุ่นในใจ ข้ารักลูกพี่ลูกน้องผู้มีผมสีทองของข้าเหลือเกิน

ข้ากับญาติคนนี้แตกต่างกันมาก นางเป็นคนจริงใจ ไม่เคยเสแสร้ง สีหน้า
ของนางแสดงความรู้สึกในใจอย่างชัดเจน ขณะที่ข้าฝึกฝนตัวเองให้เก็บซ่อนความ
รู้สึกไว้อย่างมิดชิด นางสดใสร่าเริง กล้าประกาศความต้องการและความกลัว
ของตนออกมาราวกับเป็นคาถาแห่งความซาบซึ้งต่อชีวิต ทำที่สบายๆ ของนาง
ดึงดูดทั้งผู้คนและสัตว์น้อยใหญ่ไม่ว่าไปที่ไหน แม้แต่ต้นไม้ยังไหวพริ้วตามจังหวะ
ก้าวเดินของนาง ทุกคนหลงรักนางกันทั้งนั้น และนางก็รักคนอื่นๆ กลับเช่นกัน
แม้บางครั้งจะทำให้ตัวเองเดือดร้อนก็ตาม

ไอโอไน้ไม่เคยเสแสร้ง นางแค่เป็นตัวของตัวเอง

ข้าจินตนาในจุดนี้ ข้าเป็นเหมือนสัตว์ที่ตื่นกลัว จิตใจแทบไม่เคยสงบนิ่ง
ข้าต้องพึ่งพาไอโอไน้ ความอบอุ่นและความเป็นกันเองของนางเป็นเหมือนเกราะ

ป้องกันตัวข้า โดยเฉพาะในวันแบบนี้ วันเกิดของข้า ซึ่งข้าต้องมาเยือนบ้านของพ่อ

ลึกลงไปในมุมมืดของจิตใจ ข้าได้ยินเสียงสะท้อนจากคมเขี้ยวกระทบกัน มันกำลังค่อยๆ เผยตัวออกมา ข้ากัดฟันและกำหมัดแน่น แต่ไม่มีประโยชน์เลย มันควบคุมมันไม่ได้หรือว่าจะมาหรือไปเมื่อไร เด็กชายคนหนึ่งแทรกมาโดนตัวข้า ก่อนจะเดินผ่านไป สายตาของเขามองหน้าข้าอ้อยอิ่ง ข้าฝืนยิ้มให้แล้วหันหนี ยกมือลูบหัวคิ้วที่ตึงเขม็งจนรู้สึกว้าสีหน้าตัวเองกลับมาเรียบเฉยได้อีกครั้ง นี่เป็นทักษะที่ข้าใช้เวลาหลายปีกว่าจะทำได้สมบูรณ์แบบ ข้าฝึกฝนอยู่หน้ากระจกเงา บันสีหน้าตัวเองราวกับดินเหนียวจนได้สีหน้าเรียบเฉยแบบคนที่ไม่มีอะไรปกปิดซ่อนเร้น

ข้ารู้สึกได้ว่ามันจ้องมองไอโอนี่ผ่านดวงตาของข้า ลุ่มเสียงของมันลั่นไหล ราวกับขโถมด้วยน้ำมัน *สาวผมทองนุ่มนวลผ่องสกา* *สาวผมทองไร้ผู้ใดอภิหา* *สาวผมทองอยู่นอกสายตา* *สาวผมทองไม่มีวันเป็นราชินี*

ซู่ ข้าปรามแล้วหันกลับไปหาผู้เป็นลูกพี่ลูกน้อง

ไอโอนี่ไม่รู้ว้าโรคร้ายนั้นทำอะไรกับข้า หรืออย่างน้อยก็ไม่ว่าผลของมันรุนแรงแค่ไหน ไม่มีใครรู้หรอก แม้แต่ป่าโอพอลของข้าเองยังไม่ว่า นางเป็นคนรับข้า ไปดูเลตตอนที่ข้าป่วยหนักเพราะพิษไซ้จนเพ้อ ในยามกลางคืนเมื่อใช้ขึ้นสูง นางจะอุตชอบประดุไว้ด้วยผ้าขนสัตว์ ปิดหน้าต่างสนิทไม่ให้เสียงครวญของข้าดัง เล็ดลอดไปกวนเด็กคนอื่น ๆ นางให้ข้ากินยาช่วยให้นอนหลับและใช้ยาสมุนไพร โปะพอกเส้นเลือดที่ปวดแสบของข้าไว้ นางอ่านหนังสือให้ข้าฟัง ซึ่งครั้งหนึ่งนางเคยแบ่งกันอ่านกับแม่ข้า นางรักข้า แม้ต้องรับความเสี่ยงจากการดูแลเด็กที่ป่วยหนักด้วยโรคร้ายซึ่งเป็นโรคต้องห้าม

เมื่อข้าหายดีจนออกจากห้องนอนได้ในที่สุด ลุงเขยกับบรรดาลูกพี่ลูกน้อง ก็คอยจับจ้องข้า พยายามมองหาสัญญาณของเวทมนตร์หรืออะไรก็ตามที่อาจปรากฏขึ้นและทำให้ข้าเดือดร้อน

แต่ป่ายังคงหนักแน่น เป็นความจริงที่ข้าเป็นโรคร้ายที่ทุกคนในบลันเดอร์

ต่างก็หวาดกลัว แต่เรื่องก็จบลงตรงนั้น เพราะโรคร้ายไม่ได้ทำให้ข้ามีเวทมนตร์แต่อย่างใด ทุกคนในตระกูลฮอว์ทอร์น ตลอดจนครอบครัวใหม่ของพ่อต่างก็ไม่ได้ถูกพิพากษาว่ามีความผิดข้อหาเกี่ยวข้องกับตัวข้า ตราบใดที่โรคร้ายของข้ายังคงเป็นความลับ

ข้าจะยังคงรักษาชีวิตตัวเองไว้ได้

นั่นแหละคือการโกหกอย่างแนบเนียนที่สุด แค่เปิดเผยความจริงเท่าที่เหมาะสมเพื่อให้ฟังดูน่าเชื่อถือ เป็นเวลานานทีเดียวที่ข้าเชื่อในคำโกหกนั้น คือเชื่อว่าตัวข้าไม่มีเวทมนตร์ใดๆ ไม่ว่าอย่างไรข้าก็ไม่ปรากฏอาการจากเวทมนตร์ซึ่งมักมากับโรคต้องห้าม ข้าไม่มีความสามารถใหม่ๆ ไม่มีประสาทสัมผัสพิสดารใดๆ ข้าหลงดีใจจนลืมนิด เพราะคิดว่าตัวเองเป็นเด็กเพียงคนเดียวที่รอดจากโรคนี้อย่างไม่ถูกเวทมนตร์แผ้วพาน

แต่นั้นคือช่วงเวลาที่ข้าพยายามไม่จดจำ มันคือช่วงเวลาแห่งความบริสุทธิ์ ก่อนไฟแห่งโชคชะตาจะเข้ามาในชีวิต

ก่อนที่ "ฝันร้าย" จะเข้ามาในชีวิต

เสียงของมันแผ่วลงจนเงียบหายไป การดำรงอยู่อันเจียบงั้นของมันเลื่อนลบลกลับไปในความมืด จิตใจกลับมาเป็นของข้าอีกครั้ง หูกลับมาได้ยินเสียงจอแจของเมืองขณะเดินตามไอโอไนผ่านบรรดาร้านค้าสู่ถนนมาร์เกต

พอเดินเลี้ยวที่มุมถนนถัดมา เราก็ได้ยินเสียงสะท้อนก้อง ใครบางคนกำลังกรีดร้อง ข้าเงยหน้าขึ้นทันที ไอโอไนเอื้อมมือมาจับข้าไว้ "กองพลม้าศึก" นางบอก

"หรือไม่ว่าออร์ทิ วิลโลว์กับกลุ่มนักเวทอาคมของเขา" ข้าว่า เราเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น พลางกวาดตาดูตามถนนว่ามีคนสวมชุดยาวสีขาวอยู่บ้างหรือไม่

เสียงกรีดร้องดังขึ้นอีก เสียงแหลมนั่นราวกับเข้ามายึดเกี่ยวเส้นขนตรงท้ายทอยของข้า ข้าหันกลับไปยังจัตุรัสปูพื้นหินอันคับคั่งด้วยผู้คน แต่ไอโอไนดึงตัวข้าออกมา ภาพเดียวที่ข้าเห็นก่อนเราจะเดินเลี้ยวอีกหัวมุมหนึ่งคือผู้หญิง

คนหนึ่งอำปากกริตร้องโดยไร้คำพูด แขนเสื้อคลุมของนางเล็กขึ้นจนเผยให้เห็นเส้นเลือดซึ่งดำรารุน้ำหมึก

เพียงชั่วครู่ร่างก็หายไปด้านหลังชายสี่คนซึ่งสวมเสื้อคลุมสีดำ พวกเขาคือทหารจากกองพลม้าศึก กองทหารที่ทรงพลังที่สุดของพระราชินี เรายังคงได้ยินเสียงกริตร้องของหญิงคนนั้นขณะรีบเร่งเดินไปตามถนนอันคับคั่งของอาณาจักรบลันเดอร์ พอเราไปถึงหน้าประตูเคหาสน์สปีนเดล ทั้งไอโอนีและข้าต่างก็เหนื่อยหอบจนหายใจไม่ทัน

บ้านของพ่อคือบ้านหลังที่สูงที่สุดบนถนนสายนี้ ข้ายืนอยู่หน้าประตู เสียงกริตร้องนั้นยังดังก้องในหัว ไอโอนีแกล้มเป็นสีชมพูเพราะเดินขึ้นมาจากทางลาดชัน นางยิ้มให้ยามเฝ้าประตู

ประตูไม้บานใหญ่เปิดออก เผยให้เห็นลานกว้างซึ่งปูพื้นด้วยอิฐ

ไอโอนีเดินนำหน้าข้าเข้าไป ณ จุดศูนย์กลางของลานกว้างซึ่งรายล้อมด้วยหินทราย ดันสปีนเดลเก่าแก่ต้นหนึ่งตั้งตระหง่านอยู่ ปู่เทียดยของข้าปลุกมันขึ้นมา ดันสปีนเดลกลางลานกว้างนี้ไม่เหมือนธงประจำตระกูลสปีนเดลซึ่งเป็นสีเลือดนก มันยังคงเป็นสีเขียวเข้ม กิ่งก้านอุดมสมบูรณ์ด้วยใบเขียวเงางาม ข้าเอื้อมไปสัมผัสใบหนึ่งโดยระวังไม่ให้ขอบใบที่เหมือนซี่ฟันเล็กๆ ต่ำมือ มันไม่ใช่ไม้สูงใหญ่ที่นิยมปลุกกันในปราสาทราชวัง แต่ก็เก่าแก่และสง่างาม

ถัดจากดันสปีนเดลคือต้นไวด์บีมต้นเล็กซึ่งยังโตไม่เต็มที่

ทางทิศเหนือของลานกว้างมีโรงม้ายังอยู่ ส่วนทิศใต้คือคลังอาวุธ เราไม่ได้เลี้ยวไปทั้งสองทางนั้น ทางของเราคือตรงไป เมื่อเราเดินมาถึงบันไดหินหน้าตัวบ้าน ข้าสูดหายใจและปรับสีหน้าอีกครั้งก่อนเคาะประตูไม้ไธยกบานใหญ่สามครั้ง

พ่อบ้านของพ่อข้าออกมาต้อนรับเรา "สวัสดียามบ่ายขอรับท่าน" บาเลียนกล่าวทักทาย ดวงตาสีน้ำตาลของเขาหรี่ลงเมื่อสบตาข้า เขาเองก็เป็นเช่นเดียวกับคนรับใช้คนอื่นๆ ในบ้านของพ่อ เป็นเวลานานแล้วที่พวกคนรับใช้เรียนรู้ที่จะระแวงระวังลูกสาวคนโตของตระกูลสปีนเดล

ข้าไม่ได้มาเยือนที่นี่ปีหนึ่งแล้ว แต่สี่ทึบทีมของบ้านหลังนี้ยังให้ความรู้สึกคุ้นเคย ทั้งบรรดาผืนพรมและผ้าแขวนผนังยังคงเหมือนเดิม บาเลี่ยนจุดเทียนเล่มหนึ่ง ข้ากับไอโอนินเดินตามเขาขึ้นไปบนบันไดโค้งมีราวจับซึ่งทำจากไม้เชอร์รีสีน้ำตาลเข้ม ข้าไม่ได้นึกถึงสมัยเด็กยามที่ข้าชอบไถ่ตัวลงมาตามราวบันไดนั้น ไม่ได้นึกถึงว่าบ้านหลังนี้ยังคงเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนนับตั้งแต่ข้ายังเด็ก

ข้าไม่นึกถึงอะไรมากเท่าไรเลย

บาเลี่ยนเปิดประตูทรงโค้งของห้องนั่งเล่น ข้าได้กลิ่นเตาผิงก่อนรู้สึกถึงความอุ่นเสียอีก กลิ่นเข้มข้นของไม้ซีดาร์ทำให้จมูกของข้าจึกจ๊ว ในห้องนั่งเล่นนั้น นิเรียม ผู้เป็นแม่เลี้ยงของข้า กับน้องสาวฝาแฝดต่างแม่ นียาและดิเมียต่างลุกขึ้นจากเก้าอี้นวม

น้องสาวฝาแฝดมารยาทดีพอจะยิ้มให้ข้า แก้มอวบอ้อมของทั้งคู่มีลักยิ้มราวกับพิมพ์เดียวกัน ข้ามองเห็นว่าใบหน้าเปื้อนยิ้มของทั้งสองมีส่วนละม้ายคล้ายพ่อของข้า เพราะนิเรียมผู้เป็นแม่ของพวกนางเป็นคนยิ้มยากนั่นเอง แม่เลี้ยงก้มมองข้า จมูกของนางเรียวเล็ก นิ้วมอมหึงงอของนางม้วนปลายผมสีขาวยาวสลวยลงมาถึงเอว

ลักษณะของนางดูคล้ายอีแร้งสง่างามนั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวโปรด นางนั่งมองข้าด้วยตาสีฟ้าคมกริบเหมือนกำลังพิจารณาว่าข้าควรค่าพอจะกินเป็นอาหารหรือไม่ ไอโอนินก้าวเข้าไปในห้องนั้นก่อน ร่างของนางบังตัวข้าจากสายตาของนิเรียม ข้าสวมกอดนิยากับดิเมีย น้องสาวต่างแม่ทั้งสองของข้าระวังไม่ให้ร่างกายใกล้ข้ามากเกินไป เมื่อบาเลี่ยนเปิดประตู ข้ากับไอโอนินก็นั่งลงบนเก้าอี้นวมหนาใกล้กองไฟ เก้าอี้ที่ข้านั่งอยู่ใกล้เตาผิงที่สุด

ทุกอย่างดำเนินไปอย่างเป็นกิจวัตรราวกับฝึกซ้อมกันมาเนิ่นนาน แจกันใส่ดอกไอริสสีม่วงเข้มตั้งอยู่บนโต๊ะตัวเล็กข้างเก้าอี้ที่ข้านั่ง ข้าไล่นิ้วไปบนกลีบดอกอย่างถนอมไม่ให้ช้ำ ห้องนั่งเล่นแห่งนี้มีดอกไอริสประดับอยู่เสมอ "ดอกไม้ไม่มีสีสิ้นเอาเสียเลย" นิเรียมเปรย นางมองข้าแล้วหรีตาดูดอก

ไอริสในแจกัน "ข้าจะไม่เข้าใจเลยว่าพ่อของเจ้าเห็นว่ามันมีอะไรดีนักหนา"

ข้ารู้สึกเกร็งในท้อง ยามนี้เรียมพูดกับข้า วาจานุ่มนวลและการเลือกใช้คำอย่างดีของนางมักแฝงเจตนาร้าย พ่อคอยประดับบ้านด้วยดอกไอริสเพียงเพราะเหตุผลง่าย ๆ ประการเดียว

ไอริสคือชื่อของแม่ข้า

"ข้าว่าสวยดีออกคะ" ไอโอนีบอก นางยิ้มให้ข้าแล้วส่งสายตาอาบยาพิษให้แม่เลี้ยงของข้า

ดิเมียมักหัวเราะเมื่อไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นตรงหน้า ตอนนี้นางหัวเราะแหะๆ อย่างประหม่า "เจ้าดูดีจังเลย" ดิเมียว โน้มตัวไปใกล้ไอโอนี "นั่นชุดใหม่หรือ"

ข้ารู้สึกได้ว่านี่ยากำลังมองข้าอยู่จากอีกด้านของเตาผิง รวากับว่าข้าคือหนังสือที่ถูกสั่งห้ามอ่าน นางหันหนีเมื่อข้าจ้องกลับ พยายามไม่แสดงสีหน้า

น้องสาวต่างแม่ทั้งสองไม่รักข้าเลย หรือถ้ารักก็คงลืมไปแล้วว่าต้องรักอย่างไร ดิเมียมักบิดเบือนหลังข้าเจ็ดปี ตอนนี้อายุสิบสาม หน้าตาเหมือนกันมาก จนแยกไม่ออก ยกเว้นนี่ยามีปานสีจางๆ เหนือหูข้างซ้าย ตลอดชีวิตข้าสองฝาแฝดต่างก็คอยมองข้าด้วยสีหน้าท่าทางเดียวกัน คือระแวงระวังแต่แฝงความอยากรู้ อยากเห็นอยู่ในที่ ทั้งสองพี่น้องสงวนความรักใคร่ไว้ให้กันและกันเท่านั้น

ข้ากับดิเมียมพูดคุยกันเล็กน้อยตามมารยาท ความร้อนจากเตาผิงแทบไม่ช่วยคลายความหนาวให้ข้าเลย นางบอกข้าว่าพวกนางได้รับเชิญให้ไปร่วมงานเฉลิมฉลองวันวิษุวัตที่ปราสาทสโตนอันเป็นที่ประทับของพระราชา

"ข้าชอบงานวันวิษุวัตมากเลย" ดิเมียบอก นางพูดเสียงดังกว่าทั้งแม่และพี่สาวฝาแฝด นางหยิบขนมปังกรอบทาเนยชิ้นหนึ่งจากโต๊ะข้างตัว ดาสิฟ้าคุณั้นเหม่อลอยเพื่อฝัน เศษขนมปังร่วงจากปากตอนนางพูดต่อ "ทั้งเพลง เต้นรำ ไหนจะเกมต่างๆอีก!"

"เกมนะ ไม่ได้สนุกทุกเกมหรอกนะ" นียาว์พลางขีดเศษขนมบนปากน้อง

"จำได้ไหมว่าปีที่แล้วเกิดอะไรขึ้น"

จุมูกของนรีเรียมบานออก ไอโอเนียขมวดคิ้ว ส่วนดิเมียบิดปลายแขนเสื้อ
ชำมองอย่างไม่เข้าใจ ข้าจำไม่ได้หรอกเพราะข้าไม่ได้ไปเข้าร่วมงาน

"เจ้าชายสอทโปรดการเล่นเกมที่แท้จริงด้วยไฟจอกที่เขาคบครอง
อยู่" นรีเรียมอธิบาย นางไม่สนใจจะมองข้าด้วยซ้ำ "เจ้าชายกับทหารในกองพลม้าศึก
คนหนึ่งเกิดทะเลาะวิวาทกัน ข้าว่าน่าจะเป็นเจสเปอร์ ยูว์ แต่ข้าก็ไม่เข้าใจว่าทำไม
พระองค์ทรงให้ผู้หญิงมาเป็นทหารอารักขา..."

พ่อของเจ้ากำลังมา

เสียงนั้นดังขึ้น ทำเอาข้าสะดุ้ง เสียงของผืนร้ายเคียบเคลื่อนจากความคิดสู่
ด้านหลังดวงตาทั้งสองข้างของข้า เสียงนั้นเร่งร่า มองไม่เห็นหรือ

ข้าหนึ่งและหลับตาลง ตรงนั่นเอง ท่ามกลางความมืด รัศมีสีน้ำเงินค่อยๆ
ส่องสว่าง เป็นภาพของไฟโบหนึ่งในการรับไฟแห่งโชคชะตา มันคือไฟบ่อน้ำ มัน
ดูเหมือนแสงสัญญาณสีโพลินล่องลอยอยู่เหนือพื้น มันอยู่ในกระเปาะเสื้อของพ่อ
โดยไม่ต้องสงสัย ไฟบ่อน้ำเป็นเช่นเดียวกับไฟแห่งโชคชะตาใบอื่นๆ มันมีขนาด
เท่าไฟสำหรับเล่นเกมธรรมดาๆ ไม่ได้ใหญ่ไปกว่ากำปั้นของข้า ไฟโบนี้ชิล
ด้วยกำมะหยี่เก่าแก่

กำมะหยี่นี้เองที่ส่องรัศมีออกมา มีแค่ข้าคนเดียวเท่านั้นที่มองเห็นแสง
รัศมีนี้ หรือจะว่าไป มีเพียงสิ่งมีชีวิตที่ลึกลงไปในจิตใจของข้าเท่านั้นที่มองเห็น

ไฟบ่อน้ำคือสินสอดของแม่ ทรงค่าเทียบเท่ากับทองคำทั้งหมดที่ตระกูล
สปีนเดลมีเลยทีเดียว มันเป็นไฟโบหนึ่งในการรับไฟแห่งโชคชะตาทั้งสิบสองหน้าไฟ
รายละเอียดเกี่ยวกับไฟสำรับนี้บันทึกไว้ใน*คัมภีร์แห่งอัลเดอร์ส* ไฟแห่งโชคชะตา
ไม่เพียงแต่เป็นทรัพย์สินอันทรงคุณค่าสูงสุดของอาณาจักรบลันเดอร์เท่านั้น แต่ยัง
เป็นหนทางเดียวในการใช้เวทมนตร์อย่างถูกกฎหมายอีกด้วย ไม่ว่าใครก็ใช้พลัง
จากไฟได้โดยอาศัยแค่นี้วสันต์และกำหนดเจตนาในใจ เพียงแค่ทำจิตใจให้
ปลอดโปร่ง ถือไฟไว้ในมือแล้วแต่ละสามครั้งก็จะใช้ไฟโบนั้นได้ตั้งใจหวัง อาจใส่ไฟ

ไว้ในกระเป๋าสีเสื้อหรือเก็บไว้ที่ใดก็ตามแต่ เวทมนตร์จะยังคงอิทธิฤทธิ์อยู่ เพียงแค่
แตะอีกสามครั้ง หรือเมื่อมีบุคคลอื่นมาแตะมัน กระแสแห่งเวทมนตร์ก็จะหยุดลง
แต่หากใช้ไฟนานเกินไปก็อาจก่อให้เกิดอันตราย

ไฟแห่งโชคชะตาเป็นของหายากและมีจำนวนไม่มาก สมัยยังเด็ก ข้าได้เห็น
มันเพียงแวบเดียวเท่านั้น

และเคยสัมผัสไฟเพียงแค่มือเดียว

ข้าตัวสั่นเพราะหวงหนีถึงสัมผัสของกำมะหยี่ แสงสีน้ำเงินจากไฟบ่อน้ำ
ของพ่อเจิดจ้าขึ้นอีก ทันใดนั้น ประตูก็เปิดออก แสงสาดส่องเข้ามาในห้องนั่งเล่น
รัศมีเปล่งประกายจากกระเป๋าสีเสื้อแขนยาวเข้ารูปที่พ่อสวมอยู่

เอริก สปินเดลเป็นนายใหญ่แห่งตระกูลเก่าแก่ที่สุดอีกตระกูลหนึ่งใน
บลันเดอร์ เขาเป็นชายร่างสูง ดูขึงขังน่าเกรงขาม ที่เลวร้ายที่สุดคือครั้งหนึ่งเขา
เคยดำรงตำแหน่งแม่ทัพแห่งกองทัพที่มีหน้าที่ไล่ล่าผู้มีพลังเวทมนตร์...อย่างเช่น
ตัวข้า

เขาคือยอดทหารแห่งกองพลม้าศึกอย่างแท้จริง

แต่สำหรับข้าแล้วเขาเป็นมากกว่าแค่ทหาร เขาคือพ่อของข้าเอง พ่อเป็น
คนใจบวชริมเช่นเดียวกับคนในตระกูลสปินเดลรุ่นก่อนๆ ยามเปิดปากพูด
เสียงของพ่อจะทุ้มต่ำและเฉียบขาด รวากับหินแหลมที่ซ่อนอยู่ในเงามืดใต้สะพานชัก
ผมที่แซมด้วยสีเงินมัตรวบไว้ด้วยแผ่นหนัง พ่อคล้ายกับนี่เรื่อยมาตรงที่เขารอยยิ้ม
ได้ยากเย็น แต่พ่อพอมองมาทางข้า สายตาเฉียบขาดคู่นั้นก็พลันอ่อนลง

"เอลส์เพธ" พ่อเอ่ยทัก ยื่นมือข้างหนึ่งออกมาจากด้านหลัง ข้าเห็นข้อ
ดอกไม้ปางดงามบอบบางอยู่ในมือหยาบกร้านของพ่อ มันคือดอกยาร์โรว์

"สุขสันต์วันเกิด"

ข้ารู้สึกจุกในอก แม้จะผ่านมานานหลายปีแล้วนับตั้งแต่แม่ตายและข้าติด
โรคร้าย พ่อก็ยังคงให้ดอกยาร์โรว์เป็นของขวัญวันเกิดข้าตลอดมา "เจ้าดอกยาร์โรว์
แสนงาม" พ่อเคยเรียกข้าอย่างนั้นเมื่อตอนยังเด็ก

ข้าลุกขึ้นจากเก้าอี้แล้วตรงไปหาพ่อ แสงสีน้ำเงินจากกระเปาะเสื้อของพ่อ
ยังส่องสว่างกระทบตา เมื่อพ่อส่งช่อดอกยาร์โรว์ให้ ข้าจึงได้กลิ่นหอมของป่า พ่อ
คงเพิ่งเก็บมันมาเมื่อเช้า

ข้าพยายามไม่มองตาพ่อนานเกินไปนัก เพราะจะทำให้เราทั้งคู่ติดใจ
เสียเปล่าๆ "ขอบคุณค่ะ"

"เราจะไปพบท่านในห้องโถงพอดี" แม่เสียงของข้าพูดกับพ่อ น้ำเสียงนาง
เหมือนพยายามเก็บอารมณ์ "ท่านมีเรื่องสำคัญหรือเปล่าคะ"

สีหน้าพ่อเรียบเฉยไม่แสดงความรู้สึก "ข้าก็มาทักทายลูกสาวข้าในบ้าน
ของข้าล่ะสิ นี่เรียม เจ้ามีปัญหาอะไรหรือ"

นี่เรียมปิดปากสนิท ไอโอเนียยกมือขึ้นป้องปากไว้เพื่อซ่อนรอยยิ้มขบขัน

ส่วนข้าก็เกือบยิ้มออกมา รู้สึกดีกว่าที่คิดเมื่อได้ยินพ่อปกป้องข้า แต่
สิ่งที่ทรงพลังยิ่งกว่ามุมปากที่อยากจะหยักขึ้นเป็นรอยยิ้มก็คือความเจ็บปวด
อันยาวนานแน่นขนัดอยู่ในอกข้า ย้ำเตือนให้นึกถึงความจริงที่เกิดขึ้นระหว่างเรา
และไม่เคยเปลี่ยนแปลง

พ่อไม่ได้ปกป้องข้าตลอดเวลา

บาเลี่ยนยื่นหัวที่เริ่มล้านเข้ามาในห้องนั่งเล่น "อาหารเย็นพร้อมแล้วขอรับ
นายท่าน มื้อนี้มีเป็ดย่าง"

พ่อพยักหน้า "เราไปห้องโถงกันเถอะ"

น้องสาวต่างแม่ทั้งสองของข้าออกจากห้องนั่งเล่นไป ตามด้วยพ่อ ไอโอเนีย
เป็นคนถัดมา ส่วนข้าเดินรั้งท้าย

นี่เรียมตามมาจับตัวข้าตรงหน้าประตู นิ้วผอมๆ จิกลงบนแขนข้า "พ่อเจ้า
อยากให้เจ้าไปงานวันวิษุวัตกับเราในปีนี้" นางกระซิบ เสียงของนางตอนเปล่งเสียง
ฟังดูราวกับเสียงงูขู่พ่อ "แน่นอนว่าเจ้าห้ามไป"

ข้าหลุบตามองมือของนางที่ยังจับแขนข้าไว้ "ทำไมถึง 'แน่นอน' ละ นี่เรียม"

นางหรีดาสีฟ้าลง "เท่าที่ข้าจำได้ ครั้งสุดท้ายที่เจ้าไปงานนะ เจ้าสร้าง

ความอับอายขายหน้ามากกับไอ้เด็กหนุ่มคนนั้น ข้าจะบอกให้ว่าแม่ของเด็กนั้น มาที่บ้านของเรามากกว่าหนึ่งครั้งเพราะหวังว่าจะได้พบเจ้า"

ข้าโน้มหน้า เกือบลืมเรื่องของอะลิกซ์ไปเลย เรื่องมันผ่านมามากหลายปีแล้ว "ท่านบอกนางไปก็ได้ไม่ว่าจริงๆ แล้วข้าอยู่ที่ไหน"

"เพื่อจะให้คนถามนะหรือว่าพ่อเจ้าส่งเจ้าไปอยู่ที่อื่นทำไม" รอบริมฝีปาก นางปรากฏริ้วรอยชัดเจน "เรามีข้อตกลงที่เป็นประโยชน์กับทุกฝ่ายนะ เอลส์เพธ เจ้าอยู่ให้ห่างจากราชสำนัก อยู่เงียบๆ ไม่ให้ใครเห็น ส่วนพ่อเจ้าก็จ่ายเงินให้พวก ฮอว์ทอร์นเลี้ยงเจ้าไว้ จ่ายอย่างงามด้วย ข้าขอบอกไว้ตรงนี้"

เลี้ยงข้าไว้ พุดเหมือนกับข้าเป็นม้าสักดัวในคอกม้าของลุงอย่างนั้นแหละ ข้ากระซอกแซกออกจากมือนาง ความรู้สึกอยากอาหารเหือดหายไปแล้ว ข้ามอง ข้ามไหล่ของแม่เลี้ยงเพื่อหาไอโอไน แต่นางออกไปยังห้องโถงใหญ่แล้ว

"จู่ๆ ข้าก็ไม่อยากกินเบ็ดแล้ว" ข้ากัดฟันพุดแล้วเดินหนีจากแม่เลี้ยง ออกจากห้องนั่งเล่นมาแล้วปิดประตูกระแทก "ข้าแน่ใจว่าท่านคงหาข้ออ้างให้ข้าได้"

ข้าแทบจะเห็นรอยยิ้มในน้ำเสียงนุ่มนวลแต่แฝงความร้ายกาจของนี่เริ่ม "ข้าทำอย่างนั้นเสมอแหละ"

ข้าควบคุมอารมณ์จนกระทั่งก้าวออกไปจากเคหาสน์สปินเดล พอประตูบานใหญ่ปิดลงไล่หลังเท่านั้น ข้าก็ปล่อยตัวเองให้ร้องไห้ออกมา

ข้าพยายามก้มหน้าไว้ ตาทั้งสองร้อนผ่าวด้วยน้ำตา ข้ารีบรุดไปทางโบสถ์เก่าแก่ซึ่งตั้งอยู่ชานเมือง และปล่อยให้ปอดที่เหนื่อยล้าได้พักก็ต่อเมื่ออยู่ตามลำพังบนถนนร้างผู้คน

ข้าคุกเข่าลงและไอ้ออกมา ภายในอกปั่นป่วนด้วยความโกรธและความเสียใจ

ฝันร้ายบิดกายอยู่ในความมืด เหมือนหมาป่าเหยียบย่ำผืนหญ้าก่อนนอนลง น่าเสียดายที่เราต้องจากมา มันเปรย ข้าละเมิดเพลินมากกับการสนทนากับน้ำเต้าต้นเต้ากับนี่เริ่มที่รัก

ข้าเดินเตะหินตามทางด้วยปลายรองเท้าบูต จนกระทั่งหลงเข้ามาอยู่ใน
พงหญ้าสูงที่ขึ้นอยู่ระหว่างถนนกับแม่น้ำ อีกไม่นานเจ้าก็จะได้พบนางอีก

แล้วเจ้าจะหนีหัวซุกหัวซุนแบบนี้อีกไหม

แล้วเจ้าจะให้ข้าอยู่ต่อในสถานการณ่อย่างนั้นหรือไง ข้ากัดตอบ

ใช้สิ ที่รัก ก็เพราะการวิ่งหนีคือสิ่งที่นางต้องการไงล่ะ

การหลีกเลี่ยงพวกนั้นมันง่ายกว่านี้มา ข้าถอนใจ การวิ่งหนีคือธรรมชาติ
ของข้าอยู่แล้ว ยิ่งไปกว่านั้น ข้าเสริมด้วยเสียงแหบโหย ถ้าพออยากให้ข้าอยู่ด้วย
จริงก็คงไม่ทิ้งข้าตั้งแต่สิบเอ็ดปีก่อนหรอก เจ้าก็รู้นี้ แล้วจะมาถากถางกันให้ได้
อะไรขึ้นมา

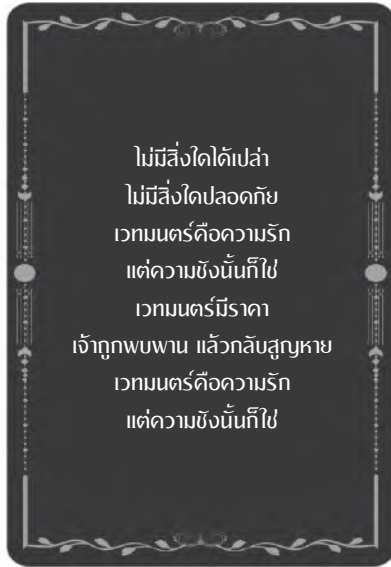
เสียงหัวเราะของมันเป็นเหมือนน้ำที่ไหลหยดลงมาตามผนังถ้ำ เกิดเป็น
เสียงสะท้อนก่อนจะเลือนหายไปในความว่างเปล่า เพราะนั่นคือธรรมชาติของข้า
ยังไงล่ะ เด็กลั่นอย

ข้านั่งลงริมแม่น้ำ ฟังเสียงน้ำไหลเอื่อย ข้าหยิบดอกยาร์โรว์ขึ้นมา เด็ด
กลีบน้อยๆ สีเหลืองที่ละกลีบ ข้าซื้อแอปเปิลกับชีสก้อนหนึ่งจากพ่อค้าที่เดินผ่าน
มา แล้วนั่งอยู่ริมแม่น้ำจนกระทั่งแสงตะวันหลังม่านหมอกลับหายไป ข้าแอบหวัง
ว่าไอโอนีอาจออกมาจากบ้านพ่อของข้าเร็วขึ้นเพื่อมาตามข้า เราจะได้เดินไป
ตามถนนที่ตัดผ่านป่าด้วยกัน แต่เสียงระฆังดังขึ้นเจ็ดครั้งแล้ว นางก็ยังไม่มา

ข้าถ้าผมตัวเองเป็นเปียหนา บัดเศษสกปรกออกจากกัน หันมองถนนที่
มุ่งสู่เมืองเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะกุมดินนกกาในกระเป๋าดรอกเลื้อ แล้วเดินเข้าป่า

บทที่สอง

ไม่มีสิ่งใดได้เปล่า
ไม่มีสิ่งใดปลอดภัย
เวทมนตร์คือความรัก
แต่ความซึ้งนั้นก็ใช่
เวทมนตร์มีราคา
เจ้าถูกพบพาน แล้วกลับสูญหาย
เวทมนตร์คือความรัก
แต่ความซึ้งนั้นก็ใช่

มันเริ่มต้นในคืนพายุโหมกระหน่ำ ลมแรงพัดประตูกำลังห้องของข้าเปิดออก
ฟ้าแลบแปลบปลาบเกิดเป็นเงาพิสดารบนพื้นห้องนอน บันไดส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าด
ขณะพวยพุ่งขึ้นบันไดมา หญิงรับใช้ประจำตัวข้าส่งเสียงกรีดร้องโหยหวนดังก้อง
ตามทางเดินขณะนางกำลังวิ่งหนี ข้านอนนิ่งไม่ขยับเมื่อพ่อเดินมาถึงประตูห้อง
ข้าเพื่อเพราะพิษไข้ เส้นเลือดดำสนิทเหมือนรากไม้ พ่ออุ้มข้าขึ้นจากเตียงเล็กๆ
ซึ่งข้าใช้นอนมาตั้งแต่เด็ก แล้วพาข้าเข้าไปในรถม้าที่จอดรออยู่

ข้ารู้สึกตัวในอีกสองวันต่อมา ข้าอยู่ในป่า มีป่าโอพอลคอยดูแลข้าอยู่

พอฟื้นไข้แล้ว ข้าก็ตื่นแต่เช้าตรู่ทุกวันเพื่อสำรวจดูร่างกายตัวเองว่ามี
สัญญาณใหม่ๆ ของเวทมนตร์บ้างไหม แต่เวทมนตร์ไม่เคยปรากฏ ทุกคืนข้าหลับไป

พร้อมอธิษฐานขอให้ทุกอย่างเป็นเรื่องผิดพลาด ขอให้อีกไม่นานพ่อก็จะมารับข้ากลับบ้าน

ข้ารู้สึกได้ถึงสายตาที่คอยจับจ้อง บรรดาคนรับใช้พากันรีบเดินหนี ส่วนลุงเขยก็คอยหรีตามอง กระทั่งพวกม้ายังคอยหลบเลี่ยง เหมือนพวกมันสัมผัสได้ว่าข้าติดโรคร้ายต้องห้าม เวทมนตร์แพร่กระจายเติบโตในกระแสเลือดด้วยยาเวรของข้า

พอเข้าเดือนที่สี่ที่ย้ายมาอยู่ในบ้านกลางป่า ลุงเขยกับบริวารชายหกคนก็ขี่ม้าผ่านประตูเข้ามา ม้าที่พวกเขาขี่ชนมันเลื่อมไปด้วยเหงื่อ ดาบของลุงอาบเลือด ข้าพาร่างกายผ่ายผอมเข้าไปซ่อนในเงาคอกม้า แอบดูด้วยความอยากรู้เมื่อเห็นใบหน้าที่ของลุงเปื้อนรอยยิ้มอย่างผู้มีชัย เขาร้องเรียกเจดาผู้เป็นเจ้าหน้าที่สรรพาวุธ ทั้งคู่สนทนากันด้วยเสียงต่ำๆ อย่างรีบเร่งก่อนจะเดินเข้าบ้าน

ข้าหลบอยู่ในเงาของคอกม้าสักพักก่อนจะแอบตามสองคนนั้นเข้าไป ทั้งคู่เดินผ่านห้องโถงเข้าไปในห้องสมุดซึ่งสร้างด้วยไม้มะฮอกกานี ประตูห้องสมุดเปิดแง้มอยู่ ข้าจำไม่ได้ว่าพวกเขาพูดอะไรกันบ้าง เช่นว่าลุงเขยได้ไฟแห่งโชคชะตามาจากพวกโจรได้อย่างไร จำได้แค่ว่าพวกเขาตื่นเต้นกันมาก

ข้ารอให้ทั้งสองคนออกจากห้องสมุด ลุงเขยของข้าเฝ้าไฟจะไม่เก็บไฟใบนั้นใส่กุญแจให้มิดชิด แล้วข้าก็แอบเข้าไปตรงใจกลางห้อง

ด้านบนสุดของไฟใบนั้นปรากฏคำแค่สองคำ *ฝันร้าย* ข้าอ้าปากค้าง ดวงตาสองข้างของเด็กน้อยเบิกโพลง ข้ารู้เรื่อง*คัมภีร์แห่งอัลเตอร์* มากพอจะรู้ว่าไฟแห่งโชคชะตาใบที่อยู่ตรงหน้าเป็นไฟหนึ่งในสองใบที่มีมนตราอันน่าสะพรึงกลัวยิ่ง หากใครสักคนใช้ไฟใบนี้ เขาคนนั้นจะมีพลังพูดเข้าไปในจิตใจของคนอื่นได้ และหากใช้มันนานเกินไป ไฟก็จะเผยความกลัวอันมืดดำที่สุดของคนผู้นั้น

สิ่งที่ดึงดูดข้าไม่ใช่ชื่อเสียงของไฟ หากแต่เป็นอสุรกายที่อยู่ใต้นั้นต่างหาก ข้ายืนอยู่เหนือโต๊ะตัวนั้น ไม่อาจละสายตาจากภาพสัตว์ประหลาดน่าเกลียดน่ากลัวบนหน้าไฟได้เลย ตัวของมันมีขนหยาบทั้งแขนขา หลังโค้งค่อม ไปจนถึงปลายหาง

ที่เป็นชนแข็งๆ นิ้วของม้ายาวจนน่าขนลุก ปราศจากขนและเป็นสีเทา ปลายนิ้วคือกรงเล็บขนาดใหญ่ดูน่าอันตราย ใบหน้านั้นไม่เหมือนทั้งมนุษย์และสัตว์เดรัจฉาน แต่อยู่ก้ำกึ่งทั้งสองอย่าง ข้าโน้มตัวเข้าไปใกล้ไฟไบนั้น รู้สึกเหมือนถูกตึงดูดด้วยเสียงคำรามของอสุรกาย ในปากที่โค้งขึ้นนั้นมีแต่ฟันคมกริบ

ดวงตาของมันดึงดูดใจข้า เป็นสีเหลืองสว่างราวกับคบไฟ รูม่านตามีรอยแยกเหมือนตาแมว สัตว์ประหลาดตัวนั้นจ้องขึ้นมาที่ข้า ไม่ขยับเขยื้อน ไม่กะพริบตา แม้ว่าภาพนี้จะสร้างขึ้นจากหมึกและกระดาษก็จริง แต่ข้าสลดความรู้สึกออกไปไม่ได้เลยว่ามันกำลังตั้งใจจ้องหน้าข้าเหมือนกับที่ข้ากำลังจ้องมัน

การพยายามนี้ให้มากกว่าเกิดอะไรขึ้นต่อจากนั้นก็ไม่ได้ต่างจากการซ่อมแซมกระจกที่แตก แม้ว่าข้าจะเรียงเศษกระจกได้ดีเพียงใด แต่รอยร้าวในความทรงจำก็ยังคงอยู่ สิ่งเดียวที่ข้าแน่ใจคือสัมผัสของกำมะหยี่สีแดงอมม่วง ข้าลูบนิ้วตามขอบไฟฝันร้ายไบนั้น สัมผัสของมันช่างนุ่มลื่นอย่างไม่น่าเชื่อ

ข้าจดจำกลิ่นเกลือและความเจ็บปวดรุนแรงที่เล่นปลาทูขึ้นมาได้ดี ข้าคงล้มหรือหมดสติไป เพราะเมื่อตื่นขึ้นมา ข้ายังนอนอยู่บนพื้นห้องสมุด ไฟข้างนอกมิดแล้ว ขนบนท้ายทอยของข้าลุกชัน และเมื่อลุกขึ้นนั่งก็ตระหนักได้ว่าข้าไม่ได้อยู่ตามลำพังในห้องสมุดแห่งนี้

นั่นเป็นครั้งแรกที่ข้าได้ยินเสียงมัน เป็นเสียงกรงเล็บยาวน่ากลัวกระทบกันกริ๊ก กริ๊ก กริ๊ก

ข้ากระโดดลุกขึ้นยืน กวาดตามองหาผู้บุกรุกทั่วห้องสมุด แต่มีข้าอยู่เพียงคนเดียว จนกระทั่งเสียงนั้นดังขึ้นอีกครั้ง...กริ๊ก กริ๊ก กริ๊ก...ข้าจึงรู้ว่าห้องสมุดนั้นไม่มีคนอยู่

ผู้บุกรุกอยู่ในหัวข้าเอง

"นั่นใคร" ข้าร้องออกไปด้วยเสียงแหบพร่า

เสียงที่ตอบมานั้นเป็นเสียงผู้ชาย เสียงซู่ฟอผสมเสียงครางของแมว เหมือนน้ำคร่ำกับน้ำดี ทั้งชั่วร้ายและหวานซึ้ง เสียงนั้นดังสะท้อนผ่านความมืดมิดของ

จิตใจข้า สวัสดิ์

ข้ากริร็องแล้วเผ่นหนีออกมาจากห้องสมุด แต่ข้าไม่มีทางหนีมันพ้น
ทันใดนั้น ข้าก็เข้าใจความจริงอันขมขื่น โรคภัยต้องห้ามนั้นไม่ได้ละเว้นข้า
เลย ข้าใช้เวทมนตร์ได้ เป็นมนตราแปลกประหลาดและร้ายกาจ สิ่งเดียวที่มัน
ต้องการคือสัมผัสแค่ครั้งเดียว เพียงนิ้วของข้าสัมผัสกำแพงขบไฟ ข้าก็
ดูดซับบางสิ่งบางอย่างมาจากไฟผืนร้ายของลุงเขย เพียงสัมผัสเดียว อานุภาพ
ของมันก็เข้าครอบงำจิตใจของข้าทุกซอกมุม

ตอนแรกข้าคิดว่าข้าดูดซับพลังเวทมนตร์จากไฟมาไว้ในกาย แต่ไม่ว่าจะ
พยายามเท่าไร ข้าก็ไม่อาจพูดเข้าไปในจิตใจของคนอื่นได้เลย ข้าพูดได้แค่กับเสียง
อันเป็นของอสุรกายนั้นหรือ "ผืนร้าย" นั่นเอง ข้าอ่าน*คัมภีร์แห่งอัลเดอร์ส*
อย่างละเอียดจนขึ้นใจเพื่อหาคำตอบ ในคำอธิบายไฟผืนร้ายซึ่งราชันผู้เลี้ยงแกะ
เป็นผู้เขียนขึ้น พระองค์ทรงระบุว่าความกลัวในส่วนลึกสุดของจิตใจจะเผยออกมา
ให้เห็น ก็คือความกลัวต่อการหลอกหลอนและความสยดสยอง ข้ารอให้ตัวเอง
รู้สึกกลัว รอคอยผืน รอให้ผืนร้ายมาเยือน แต่มันก็ไม่เคยมาเสียที ทุกครั้งที่ก้าว
เข้าห้องใดห้องหนึ่งที่มีดมืด ข้าจะขบกรรมแน่นเพื่อห้ามตัวเองไม่ให้กริร็องออกมา
เพราะข้ามันใจว่า "มัน" จะทะยานออกมาจากความเจ็บปวดพร้อมเสียงกริร็อง
น่าสะพรึงกลัว แต่มันก็ยังเจ็บอยู่อย่างนั้น มันไม่ได้หลอกหลอนข้า

มันไม่พูดอะไรอีกเลยจนกระทั่งนักเวชอาคมมาเยือน ตอนนั้นเองที่มัน
ช่วยชีวิตข้า

หลังจากนั้น ข้าก็เริ่มคุ้นเคยกับสัมผัสเสียงของมันซึ่งปรากฏขึ้นสลับกับหายไป
มันคือปริศนา มันเก็บซ่อนความลับเอาไว้มากมาย ที่แปลกยิ่งไปกว่านั้นคือผืนร้าย
มีเวทมนตร์ของตนเอง ในสายตาของมัน ไฟแห่งโชคชะตามีแสงสว่างจ้าเหมือน
คบเพลิง ไฟแต่ละใบมีสีแตกต่างกันไปตามสีของขอบกำแพงหยาบ และเพราะมันติด
อยู่ในจิตใจของข้า ข้าจึงมองเห็นไฟสำหรับนั้นเช่นกัน ยามใดที่ข้าขอให้มันช่วยเหลือ
ข้าจะแข็งแกร่งขึ้น วิ่งได้เร็วขึ้นและนานขึ้น ประสาทสัมผัสเฉียบคมขึ้น

บางครั้งมันนั่งเฝ้าบราวกับหลับ แต่หลาย ๆ ครั้งก็ดูเหมือนว่ามันครอบงำ
ความคิดของข้าทั้งหมด ยามมันพูด น้ำเสียงนุ่มนวลน่าขนลุกของมันมักขับขาน
ปริศนาเป็นท่วงทำนอง บางครั้งก็ยกคำพูดจาก*คัมภีร์แห่งอัลเดอร์ส*ขึ้นมา
บางครั้งก็แค่พูดจายั่วยุข้า

แต่ไม่ว่าข้าจะถามมากเท่าไร มันก็ไม่ยอมบอกข้าว่าตัวมันเป็นใคร และ
มันมีตัวตนขึ้นมาในไฟฝันร้ายได้อย่างไร

สิบเอ็ดปีแล้วที่เราอยู่ด้วยกัน

สิบเอ็ดปีแล้วที่ข้าไม่เคยบอกเรื่องนี้ให้ใครรู้เลยแม้แต่คนเดียว

ข้าสัญจรบนถนนในป่ายามค่ำคืนไม่บ่อยนักและไม่เคยเดินคนเดียว ข้ามองไป
ด้านหลัง นึกหวังขึ้นมาอีกครั้งว่าไอโอนีจะตามหลังกมา เราสองคนจะได้เกี่ยวแขน
เดินฝ่าความมืดไปด้วยกัน

แต่สิ่งเดียวที่เคลื่อนไหวอยู่ริมชายป่าคือนกฮูกสีขาวยาว ข้ามองมันโผล่ขึ้น
จากพุ่มไม้ก่อนจะพุ่งลงอย่างรวดเร็วจนสะดุ้ง ราตรีคือปลานกคลุมเหนือ
ยอดไม้ แล้วเสียงสรรพสัตว์ก็ดังขึ้นเซ็งแซ่ ความมืดมอบความกล้าหาญให้พวกมัน
ลึกลงไปในมโนสำนึกของข้า ฝันร้ายขยับตัว ทำให้ข้าเย็นเยียบทั่วส้นหลังแม้อากาศ
จะอบอุ่น

ข้ากอดอกแล้วเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น เลี้ยวอีกแค่ไม่กี่ครั้งก็จะเห็นแสงคบเพลิง
จากประตูบ้านลุงเซยของข้าแล้ว แสงนั้นเรียกให้ข้ากลับบ้าน

แต่ยังไม่ทันถึงทางเลี้ยวที่สอง ข้ากลับประจันหน้ากับพวกโจรเข้าเสียก่อน
พวกนั้นโผล่ออกมาจากม่านหมอกราวกับสัตว์นักล่า มันมากันสองคน
ใส่เสื้อคลุมยาวสีดำและสวมหน้ากากปิดบังทุกอย่างยกเว้นดวงตา คนแรก
กระชากฮูดของข้าแล้วเลื่อนมืออีกข้างขึ้นมาปิดปากข้าไม่ให้เสียงร้องเล็ดลอด

ออกมา อีกคนชักกริชงาช้างสีชืดออกมาจากเข็มขัดแล้วจ่อปลายแหลมที่หน้าอกของข้า

"เงียบไว้ แล้วข้าจะไม่ใช้กริชนี้" มันพูดเสียงทุ้มต่ำ "เข้าใจไหม"

ข้าพูดอะไรไม่ออกเพราะกลัวจนขวัญหนีดีฝ่อ ข้าเดินในป่านี้มาครึ่งชีวิตแล้ว มีแต่สุนัขเท่านั้นที่เคยทำให้ข้าตกใจ ข้าไม่เคยเจอพวกโจรมาก่อน และยังไม่เคยเจอใกล้เขตบ้านของลุงเขยขนาดนี้ พวกมันคงใจกล้าหน้าด้านหรือไม่ก็จนตรอกสุด ๆ

ข้าเอื้อมลงไปในมุลึกของจิตใจ พยายามควานหาฝันร้าย มันเผยตัวออกมาพร้อมเสียงซู่พ้อ ความกลัวของข้าปลุกให้มันตื่นขึ้นแล้วมาปรากฏกายอยู่หลังดวงตาของข้า

ข้าพยักหน้าให้โจรคนนั้นอย่างระมัดระวังไม่ให้กระดูกโตนปลายกริชของมันมันถอยหลังไปหนึ่งก้าว "เจ้าชื่ออะไร"

โกหกซะ ฝันร้ายกระซิบ

ข้าสูดหายใจลึก มือของโจรอีกคนยังกำฮุดของข้าไว้นแน่น "จะ...จะ...เจย์น เจย์น ยาร์โรว์"

"เจ้ากำลังจะไปไหน เจย์น"

บอกมันไปว่าเจ้าไม่มีของมีค่าติดตัว

แล้วให้พวกมันแล่นเนื้อเถื่อนหนึ่งข้าไปแทนนะหรือ ไม่เอาด้วยหรอกนะ

ความโกรธเริ่มปะทุขึ้นท่ามกลางความหวาดกลัว ความเดือดดาลของฝันร้ายทำให้ลิ้นของข้าสัมผัสถึงรสชาติคล้ายโลหะ "ชะ...ข้าทำงานรับใช้เซอร์ฮอว์ทอร์น" ข้าพูดขึ้นมาในที่สุด ในใจอธิษฐานขอให้บาร์มีของชื่อลุงเขยทำให้พวกนี้หวนเกรงได้บ้าง

แต่พอโจรร้ายที่อยู่ด้านหลังข้าหัวเราะหึ ๆ ขึ้นมา ข้าก็รู้ว่าข้าเลือกคำพูดผิดเสียแล้ว

"ถ้านั้นเจ้าก็รู้เรื่องไฟของเขานะสิ" มันพูด "บอกมาซิว่าเขาเก็บมันไว้ไหน

แล้วเราจะปล่อยเจ้าไป"

ข้ายี้ดตัวตรงพร้อมหอนี้เข้าหากันเป็นกำหมัด บทลงโทษของผู้ขโมยไฟแห่งโชคชะตาคือโทษประหารชีวิตอันน่าสยดสยอง ให้คนทำผิดตายช้าๆ และประจานต่อหน้าทุกคน

หมายความว่าพวกนี้ไม่ใช่โจรลักเล็กขโมยน้อยธรรมดาๆ

"ข้าเป็นแค่สาวใช้" ข้าโกหก "ข้าไม่รู้อะไรทั้งนั้น"

"ต้องรู้สิ" มันว่า ดึงชุดแน่นขึ้นอีกจนคอเสื้อรัดคอข้า "บอกมา"

ให้ข้าออกไปที่ ฝนร้ายพุดขึ้นอีก เสียงของมันดังลอดออกมาจากพื้น

แหลมคม

หุบปากน้า ข้าขอคิดก่อน ข้ากระแทกเสียงในใจ สายตายังมองกริชเล่มนั้น

"ว่าไงละ" โจรที่อยู่ด้านหลังข้าว่าพร้อมดึงชุดแน่นขึ้นอีก "ไม่ได้ยินระหะหูหนวกหรือไง"

"เดี๋ยวก่อน" โจรคนที่ถือกริชพุดขึ้น ข้ามองไม่เห็นใบหน้าได้หน้าากนั้น แต่สายตาของมันตรึงข้าไว้กับที่ มันก้าวเข้ามาใกล้ ข้าสะดุ้งเล็กน้อยเพราะได้กลิ่นคว้นไม้ซีดาร์+กลิ่นพลู+กลิ่นหนังสัตว์เปียกชื้น "คันกระเป๋านางชี" มันพุดขึ้น

นิ้วมือลวงล้ำเข้ามาจับตามตัวข้า เลื่อนไปยังเอว ลงมาที่กระโปรง ข้าขบกรามแน่น พยายามเช็ดหน้าขึ้น ฝนร้ายยังคงเจียบ กรงเล็บของมันกระทบกันเป็นจังหวะ

กรีก กรีก กรีก

"ไม่มีอะไรเลย" โจรคนนั้นว่า

แต่โจรอีกคนยังไม่ปักใจเชื่อ ไม่ว่ามันเห็นสิ่งใดในตาของข้า ไม่ว่าจะสงสัยอะไรก็ตาม ก็มากพอให้มันยังคงจ่อคมกริชเหนือตำแหน่งหัวใจของข้าอย่างนั้น "ดูในแขนเสื้อซิ" มันว่าต่อ

ช่วยข้าด้วย ข้าตะโกนในใจ ตอนนี้เลย!

ฝนร้ายหัวเราะเสียงแหบตำราวกับงูพิษร้าย

แขนทั้งสองข้างของซำร่อนวาบ ซำงอด้วลง เส้นเลือดของซำร่อนวากับไฟ
ซำกลั่นเสียงร้องขณะที่พลังของผืนร้ายแล่นไปตามกระแสเลือด

ชายคนนี้อยู่ด้านหลังซำถอยไปก้าวหนึ่ง "นางเป็นอะไรนะ"

โจรคนที่ถือกริชเบิกตากว้างมองซำ มั่นลตกริชลงเพียงชั่วครู่เดียว แต่
ชั่วครูนั่นคือสิ่งที่ซำต้องการ

กล้ามเนื้อของซำรวากับลูกไหม้ด้วยพลังของผืนร้าย ซำฟาดซำกลางอก
จอมโจรด้วยแรงมหาศาลจนกริชกระเด็นหลุดจากมือ โจรนั้นเสียหลักล้มลงกลาง
ถนน หัวของมันกระแทกพื้นดินอย่างแรง ส่วนโจรร้ายที่อยู่ด้านหลังซำกำลังจะ
ซำดาบออกมา

แต่ผืนร้ายว่องไวกว่านั้น ก่อนที่โจรคนนั้นจะทันได้ซำดาบออกจากฝัก ซำ
ก็คว้าซำมือมันไว้ ซำบีบมือแน่นจนเล็บฝังลงไปเนื้อของมัน "อย่ากลับมาที่นี่
อีก" เสียงที่เปล่งออกมาเหมือนไม่ใช่เสียงของซำเสียทีเดียว

ด้วยพลังทั้งหมดที่ผืนร้ายมอบให้ ซำผลักโจรลงจากถนนเข้าไปในม่านหมอก
ของป่า

เสียงกึ่งไม้หักเปรี๊ยะเมื่อร่างของโจรร้ายกระแทกพื้นป่า เสียงสลดสะท้อน
ก้องในอากาศชื้นของฤดูร้อน ซำไม่รอให้มันลุกขึ้น ซำออกวิ่ง วิ่งสุดฝีเท้าไปยัง
บ้านของลุงเซย

เร็วอีก ซำส่งเสียงเหินหาวใจที่เต้นรัวเร็วราวกับรัวกลอง

ความพยายามนั้นทำให้กล้ามเนื้อซำทั้งสองข้างหดเกร็ง ซำวิ่งเร็วมาก
จนเท้าแทบไม่แตะพื้น เมื่อเห็นไฟสีเหลืองจากคบเพลิง ซำก็โผล่เข้าไปใส่กำแพงอิฐ
ใกล้ประตูบ้านของลุงเซยแล้วบังคับตัวเองให้สุดหายใจซำลึก

ซำเหลียวหลังกลับไปมองถนนอีกครั้งหนึ่ง ยังแอบกลัวว่าจะเห็นพวกนั้น
ไล่ตามมา แต่ในความมืดมีเพียงต้นไม้กับหมอกหนาเท่านั้น

ซำกับผืนร้ายอยู่ด้วยกันตามลำพังอีกครั้งหนึ่ง

แขนทั้งสองข้างยังร้อนผ่าวแม้ว่าจะหายใจซำลงแล้ว ซำม้วนแขนเสื้อขึ้น

จ้องมองสายเวทมนตร์สีหมีก็พลุ่งลงมาตามเส้นเลือดจากข้อศอกลงสู่ข้อมือ ภาพตรงหน้าช่างเหมือนกับคำคั้นนั้นเมื่อสิบเอ็ดปีก่อนตอนที่ข้าเริ่มจับไข้ไม่มีผิด เป็นเช่นนี้ทุกครั้งที่ข้าขอให้ฝันร้ายช่วย

ข้ารอให้น้ำหมีในเส้นเลือดมอดดับลง ขบฟันอดทนต่อความรู้สึกอุ่นร้อนจนแสบ เจ้าว่าพวกนั้นรู้ไหมว่าข้าติดโรคร้าย

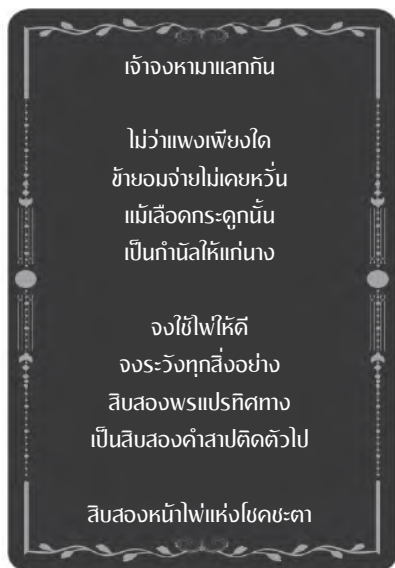
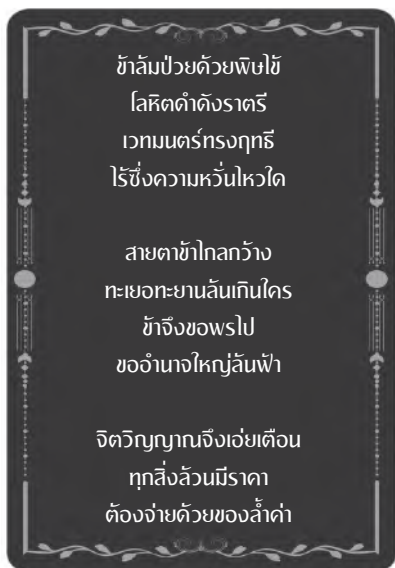
พวกมันเป็นหัวขโมยไฟนะ ถ้ามันเอาเรื่องเจ้าไปแจ้งให้ทางการก็เหมือนข้ามอบตัวด้วยนั่นแหละ

อีกไม่กี่อึดใจต่อมาความรู้สึกแสบร้อนก็หายไป เหลือเพียงเงาบุปผาภายในแขนทั้งสองข้าง ข้าเอนตัวพิงกำแพงอิฐแล้วถอนใจออกมาเฮือกใหญ่ ทำให้ถึงแสบร้อนทุกครั้งเลย ข้าถาม

แต่ฝันร้ายเริ่มเลือนหายกลับไปในหลืบลึกของจิตใจข้าแล้ว มันเอ่ยว่า เวทมนตร์ข้าเคลื่อนไหว เวทมนตร์ข้ากัดกิน เวทมนตร์ข้าประโลมใจ เวทมนตร์ข้าหลอกหลอนสิ้น เจ้ายังเยาว์และพริ้งใจ ส่วนข้าไร้ความหวังไหว ด้วยวัยข้าห้าร้อยปี

บทที่สาม

ผู้นำสารมาถึงขณะเรานั่งกินอาหารเข้ากันอยู่ที่โต๊ะ ญาติพี่น้องสองคนกำลังแย่งกินขนมปังกรอบอุ่น ๆ ส่วนไอโอโนกับข้าตีหมา เมื่อพ่อบ้านเข้ามาในห้องโถง ไอโอโนก็ลุกพรวดขึ้นจากที่นั่ง ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนเป็นประกายขณะนางฉีกซองจดหมายฉบับนั้น

"เย่" นางส่งเสียงผ่านช่องว่างระหว่างพนักหน้า

ป่าของข้าสะบัดมิติทาเนย์ในมือ ไอโอโนยื่นจดหมายนั้นให้ป้าอย่างเบิกบาน นางยิ้มแก้มปริ ป้าอ่านจดหมายฉบับนั้นอย่างละเอียดอยู่ครู่หนึ่ง ลุงเซยซึ่งนั่งอยู่อีกฝั่งหนึ่งของโต๊ะถามอย่างใจร้อน "ว่าไงล่ะ"

"เราได้รับเชิญให้ไปงานวันวิษุวัตที่ปราสาทสโตน" ป้าตอบพร้อมย่นจมูก

ไอโอนีส่งเสียงร้องอย่างมีชัย หนวดสีเทาบนใบหน้าลุ่ขยกระตุกเล็กน้อย ปากของเขาหยักโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้ม ขาววามือซ้อนกันบนตัก ในใจคิดหาข้ออ้าง เพื่อเสียงงานฉลองของพระราชา

"อย่าทำหน้าที่ใจนักเลย" ป้าของข้าว่าพลางส่งจดหมายฉบับนั้นให้ผู้เป็นสามี "เรายังค้างจ่ายภาษีของปีที่แล้วอยู่เลยนะ และกษัตริย์โรแวนก็จะต้องตามทวงทุกเหรียญที่พระองค์ควรได้" ป้าบีบมือกับชายกระโปรง "คนในเมืองต่างพูดกันว่าในปีนี้อาณาจักรเก็บเกี่ยวพืชผลได้น้อยที่สุดในรอบหลายปี"

อีกฝั่งหนึ่งของโต๊ะ ลูกพี่ลูกน้องของข้ากำลังแย่งไม้กรอกชิ้นสุดท้ายโดยใช้ส้อมเหล็กต่างอาวุธ "ทำไมถึงผลผลิตถึงไม่ดีล่ะแม่" ลินถาม "เพราะหมอกจันหรือ"

"ใครจะสนเรื่องผลผลิตกันล่ะ" ไอโอนีพูด "นี่มันวันวิษุวัตนะ" นางหันไปหาผู้เป็นพ่ออย่างตื่นเต้น "เราจะไปงานกันใช่ไหมคะพ่อ บอกข้าซิว่าเราจะไป"

ลุงเขยทาแยมสตรอร์เบอร์รับขนมปัง ก่อนส่งเข้าปากพร้อมส่งเสียงพูดอ้อ "ไปสิ ไอโอนี" เขาว่า "เราจะไปกัน"

ไอโอนีร้องออกมาอย่างร่าเริงขณะป้าไอใส่ถ้วยชาของนาง "จะไปจริงหรือ"

ลุงเขยกัดขนมปังอีกคำแล้วลุกออกจากโต๊ะไป ไม่นานนักเขาก็กลับมา แสงสีแดงอมม่วงสว่างเรืองออกมาจากกระเปาะเสื้อของเขา ลุงเขยล้วงกระเปาะเสื้อแล้วหยิบไฟแห่งโชคชะตาใบหนึ่งออกมา เขาไล่นิ้วไปตามขอบไฟสีแดงอมม่วงครู่หนึ่ง ก่อนจะวางมันลงบนโต๊ะอย่างแรง ทำลายความสงบสุขยามเช้าของข้าเสียยับเยิน

ร่างของข้าเย็นเฉียบ ข้าก้มลงมองไฟผ่นร้าย ใบเดียวกับที่ข้าเคยสัมผัสเมื่อสิบเอ็ดปีก่อน

"นี่ไงล่ะ ภาษี" ลุงเขยพูด "มีค่ามากกว่าที่เราค้างไว้เสียอีก"

ทั้งห้องเงียบกริบ เว้นแต่เสียงเก้าอี้ไถ่ียดอาดขณะป้ากับลูกพี่ลูกน้องของข้าเอนตัวเข้าไปดูใกล้ๆ "นั่นมัน..." ไอโอนีกระซิบ

"ไฟผ่นร้าย" ป้าพูด นางเงยหน้าขึ้นมองลุงเขย สีเลือดฝาดบนแก้มของ

นางเหือดหายไปแล้ว "บรรดาภคัตริย์แห่งบลันเดอร์ทรงเสาะแสวงหาไฟใบนีมา
ยาวนานตั้งแต่ก่อนข้าเกิดเสียอีก ที่ริน เจ้าไปเอามันมาจากไหน"

"ข้าแย่งมันมาจากโจรบนถนนในป่าเมื่อหลายปีก่อน"

"แล้วไม่คิดจะบอกข้าหน่อยหรือ"

ลุงเขยมองผู้เป็นภรรยาด้วยสายตาเหนื่อยหน่าย "ข้าเก็บมันไว้นะ" เขา
เหลือบตามองโอโอนี่ "เผื่อวันไหนเดือดร้อน เราจะได้ใช้มัน"

ลุงเขยนั่งลงตรงหัวโตะเช่นเคย ตัวเขาดูกลมและเป็นสีเทา แต่แววตาเขา
ดูแปลกออกไป มีบางอย่างในรอยยิ้มที่ข้าไม่เคยเห็นมาก่อน มันดูเสแสร้ง
อย่างไรไม่รู้

ไม่ว่าป่าจะซักถามเพียงใด ลุงเขยก็ไม่ยอมบอกอะไรเพิ่มว่าไฟผืนร้าย
ใบนั้นมาอย่างไร ไม่พูดถึงเลือดบนดาบที่ข้าเห็นเมื่อวันที่เขานำไฟกลับมาบ้าน ข้า
เอนหลังฟังพนักเก้าอี้และจ้องมองเขา รู้สึกเย็นเยียบเมื่อคิดขึ้นมาว่าข้ารู้จักชาย
คนนี้นั่งอยู่หัวโตะน้อยกว่าที่คิด

"ไถ่ของมันคืออะไรนะ" อัลดริช ญาติผู้น้องของข้าเอ่ยขึ้น เขาเอนตัวเข้าไป
ใกล้ หรือตามองสัตว์ประหลาดบนไฟใบนั้นจนใบหน้าเหยเก

"มันคืออสูรกาย" ลินกระซิบ เอื้อมมือจะไปแตะ

"อย่า!" อัลดริชร้องออกมา รีบดึงมือพี่ชายกลับทันที "มันเก่าขนาดนี้ เดียว
ก็ทำขาดหรอก"

ลุงเขยหัวเราะพริต "แม่ของพวกแกอ่าน*คัมภีร์โบราณ*ให้ฟังไม่พอหรือยัง"
เมื่อลูกพี่ลูกน้องของข้าเงิบเสียงลง ลุงเขยก็เอื้อมไปหยิบไฟ จับเอาไว้ทั้งสองมือ
ด้วยนิ้วโป้งและนิ้วชี้ เมื่อเขาดึงมือเพื่อฉีกไฟออกจากกัน ข้าก็ได้ยินตัวเองหายใจ
ดังเฮือก

แต่ไฟใบนั้นกลับไม่ขาด

ลุงเขยวางไฟลงบนโตะเหมือนเดิม กระดาษหนึ่งแผ่นนั้นดูเก่าก็จริง
แต่ปราศจากรอยยับใด ๆ "ไฟแห่งโชคชะตาไม่อาจถูกทำลายลงได้" เขาบอก

ลูกชายทั้งสอง "เพราะเวทมนตร์โบราณปกป้องรักษามันอยู่"

ลินเอนตัวไปด้านหน้าและพูดใส่หน้าน้องชาย แม้อายุมากกว่าแค่ปีเดียว แต่ลินก็ชอบวางท่าสั่งสอนน้องชายเสมอ อัลดริชยอมให้พี่สอนแม้ไม่เต็มใจ "พ่อหมายถึงเวทมนตร์ของราชันผู้เลี้ยงแกะยังงั้นละ"

อัลดริชปิดพี่ชายออกอย่างรำคาญ

ป่าพูดขึ้นด้วยเสียงดังกังวานและหนักแน่น "พระองค์ทรงได้รับเวทมนตร์นี้ จากจิตวิญญาณแห่งพงไพรเป็นของกำนัล จากนั้นทรงใช้เวทมนตร์นั้นสร้างไฟแห่งโชคชะตาขึ้นมา"

"ของกำนัลอะไรละ" ลุงเขยพิมพ์้า "เอาโรคร้ายมาติดมากกว่าสิไม่ว่า"

เสียงขบขันของผืนร่ายดังสะท้อนในใจของข้า มันขบขรามแน่นและคลายออก แม้หัวใจทองคำยังอาจเน่าสลาย สิ่งที่พระองค์เขียนหรือทำไปล้วนสูญเปล่า ไฟพระองค์เป็นเพียงอาวุธ อาณาจักรลูกเป็นไฟ คนเลี้ยงแกะผู้ไร้ปัญญา ราชันผู้โง่เขลา

ไอโอนีลากปลายนิ้วไปตามก้ามหอยสีแดงอมม่วงตรงขอบไฟ ข้าสะดุ้ง จำได้ว่าสัมผัสของก้ามหอยนั้นเป็นอย่างไร "สำหรับกษัตริย์โรแวนแล้วมันคงมีค่ามหาศาลเลยทีเดียว" นางเอย์

ลุงเขยหันไปมองผู้เป็นลูกสาว "ใช่แล้ว ลูกพ่อ" คราวนี้เขาไม่เสแสร้งยิ้ม แต่ก็ยังดูน่าขนลุกอยู่ดี "พ่อหวังว่าจะเป็นเช่นนั้น"

คัมภีร์แห่งอัลเดอร์สของป้าซึ่งเคยแบ่งกันอ่านกับแม่ของข้าวางกองอยู่บนพื้นห้องนั่งเล่น ข้าหยิบมันขึ้นมาด้วยสองมือ ปกสีซีดจางนั้นช่างคุ้นเคยเมื่อได้สัมผัส กลิ่นของหนังสือเล่มนี้เหมือนกับหนังสือเก่าๆ สันหนังสือเริ่มเปื่อยและแตกเป็นริ้วด้วยผ่านการใช้งานมายาวนาน บนปกในมีลายมือของป้าเขียนอยู่ ลงชื่อที่ครึ่งหนึ่ง

ป่าเคยใช้ร่วมกับแม่ของข้า ป่าใช้ชื่อนั้นมาจนกระทั่งพ่อของป่าลงนามในสัญญา
สมรสระหว่างนางกับทีริน ฮอว์ทอร์น

โอพอล ไวด์บีม ถัดจากชื่อนั้นคือลายมือหวัดโค้งสวยงามของแม่ข้า ลงชื่อ
ของแม่เอาไว้ ไอริส ไวด์บีม

ข้าพลิกหน้ากระดาษเหลืองกรอบ ข้าเองก็เหมือนกับบรรดาลูกพี่ลูกน้อง
คือสนใจใคร่รู้เกี่ยวกับไฟแห่งโซคเซตาและเรื่องของเวทมนตร์ตั้งแต่เด็ก แม่มักจะ
ให้ข้าชบบนดักขณะอ่าน*คัมภีร์แห่งอัลเดอร์ส*ให้ข้าฟัง แม้ว่าดูรูปตามขอบหน้า
กระดาษด้วยหมึกสีเขียว เป็นรูปต้นไม้ หญิงสาว สัตว์ประหลาดต่างๆ ทุกครั้ง
ที่แม่อ่านให้ฟัง ผมสีดำลับของแม่จะหล่นลงมาปรกไหล่ให้ข้าได้ใช้นิ้วน้อยๆ ม้วน
ปลายเส้นขณะเพลิดเพลินไปกับเรื่องราวใน*คัมภีร์*ซึ่งใช้สำนวนภาษาอันพิสดาร
พันลึก

ในวันวันสันตวิษุวัตปีหนึ่ง ข้ากับแม่มาเยี่ยมป่าโอพอล ข้ากับโอโอนินนอน
ขดตัวบนพรมขนแกะเหมือนลูกแมวพลางเบิกตากว้าง ฟังแม่กับป่าตอบคำถาม
ต่างๆ เกี่ยวกับ*คัมภีร์*พิสดารของราชันผู้เลี้ยงแกะ

"ทำไมราชันผู้เลี้ยงแกะทรงสร้างไฟแห่งโซคเซตาขึ้นมาล่ะคะ" ข้าถาม
"พระองค์ทรงสร้างมันขึ้นมาอย่างไร"

ป่าถอดแว่นอ่านหนังสือแล้วมองข้าด้วยสายตาจริงจังอย่างที่เห็นไม่บ่อยนัก
"ถ้าจะให้ตอบคำถามนั้น" ป่าพูด "ก่อนอื่นเราต้องพูดถึงจิตวิญญาณแห่งพงไพร"

ข้าตัวสั่นแม่ไฟในเตาผิงนั้นลุกโชน คำอธิบายของราชันผู้เลี้ยงแกะถึง
จิตวิญญาณแห่งพงไพรทำให้จินตนาการวัยเด็กของข้าเล่นเตลิดไปด้วยความกลัว
เทพผู้เป็นอมตะ ผู้มีกลิ่นแห่งเวทมนตร์...กลิ่นของเกลือ...ชุ่มชื้นอยู่ในหมอก ไม่มี
ผู้ใดมองเห็น

"นานมาแล้ว" ป่าเล่า "ก่อนไฟแห่งโซคเซตาจะถือกำเนิด จิตวิญญาณ
แห่งพงไพรคือเทพที่เราเคารพบูชา ประชาชนชาวบลันเดอร์ต่างพยายามแสวงหา
เทพองค์นี้ หลายคนเดินตามหากกลิ่นเกลือลึกเข้าไปในป่าดงพงไพร พวกเขาขอ

ให้นางประทานพรให้ พวกเขาล้วนเคารพบูชาป่าไม้ของนางและพากันตั้งชื่อตนเองตามชื่อต้นไม้ในป่า นั่นคือเวทมนตร์โบราณ ศาสนาโบราณ" ป้าขมวดคิ้ว "เพื่อตอบแทนการเคารพบูชาของราชันผู้เลี้ยงแกะ จิตวิญญาณแห่งพงไพรจึงประทานเวทมนตร์ประหลาดอันทรงพลังให้พระองค์ พระองค์ทรงอยากแบ่งปันเวทมนตร์ของพระองค์แก่ราษฎรในอาณาจักรจึงสร้างไฟแห่งโชคชะตาขึ้น" เสียงของป้าเคร่งขรึม "แต่ทุกอย่างย่อมมีราคาค่างวด ราชันผู้เลี้ยงแกะต้องมอบบางอย่างให้จิตวิญญาณแห่งพงไพรในการสร้างไฟแต่ละใบขึ้นมาด้วย"

"อย่างเช่นวิญญาณของพระองค์หรือคะ" ไอโอนิถามพลางกัดเล็บ

ป้าพยักหน้า "แต่สุดท้ายแล้วจิตวิญญาณแห่งพงไพรต่างหากที่เป็นฝ่ายเสียประโยชน์ เพราะไฟแห่งโชคชะตาซึ่งราชันผู้เลี้ยงแกะทรงสร้างขึ้น เหล่าประชากรราษฎรจึงใช้เวทมนตร์ได้ถนัดหน้าเพียงปลายนิ้วสัมผัส ไม่ต้องเข้าป่าขอพรจากองค์เทพีอีกแล้ว เมื่อนางไม่ได้รับการเคารพบูชาอีกต่อไป จิตวิญญาณแห่งพงไพรจึงเริ่มคิดค้น" ป้าหยุดพูด เม้มริมฝีปากแน่น "นางเนรมิตหมอกนี้ขึ้นมาเพื่อหลอกล่อให้ผู้คนกลับสู่ป่า"

ตอนนั้นข้ายังเด็กนัก แต่ก็รู้ดีพอที่จะระวังม่านหมอกนับแต่นั้นมา "ผู้เข้าไปในม่านหมอกจะหลงทาง บ่อยครั้งก็เสียชีวิตไปเลย" แม่บอก "หมอกหนานั้นแผ่ขยายออกไป ตัดขาดพวกเรออกจากอาณาจักรเพื่อนบ้าน ที่เลวร้ายกว่านั้นคือเด็กที่หลงอยู่ในหมอกนานเกินไปจะจับไข้ เส้นเลือดทั่วทั้งร่างจะเปลี่ยนเป็นสีดำ ส่วนเด็กที่รอดชีวิตจากพิษไข้มักเกิดความสามารถในการใช้เวทมนตร์ เช่นเดียวกับที่จิตวิญญาณแห่งพงไพรเคยประทานให้ แต่พลังเหล่านั้นควบคุมได้ยาก และอันตรายยิ่งกว่า" แม่เริ่มเสียงสั่น ยกมือขึ้นสัมผัสลำคอของตัวเอง "แต่เมื่อเวลาผ่านไป เด็กๆ เหล่านี้ก็จะเสื่อมสลายลง บ้างก็ร่างกายบิดเบี้ยว ส่วนบางคนจิตใจผิดเพี้ยนไป มีไม่กี่คนหรอกที่มีชีวิตรอดจนเติบโตเป็นผู้ใหญ่"

ข้ากับไอโอนินั่งนิ่ง ตกอยู่ในภวังค์ของเรื่องเล่าราวกับต้องมนตรา เราเด็กเกินกว่าจะเข้าใจอันตรายของโลกนี้ โลกที่เราใช้ชีวิตอยู่อย่างไร้เดียงสา "ราชัน

ผู้เลี้ยงแกะทรงต้องการจับหมอกเหล่านี้ให้พ้นไปจากเมือง" ป้าพูด "พระองค์เสด็จในป่าลึกเพื่อเจรจากับจิตวิญญาณแห่งพงไพรอีกครั้ง เมื่อพระองค์ทรงกลับออกมาก็ได้เขียนคัมภีร์เล่มนี้ขึ้น" ป้าเคาะคัมภีร์แห่งอัลเดอร์สซึ่งวางอยู่บนตัก "พระองค์ทรงเขียนเกี่ยวกับอันตรายของเวทมนตร์และวิธีการใช้เครื่องรางเพื่อปกป้องตัวเองในม่านหมอก" ป้าเว้นจังหวะก่อนเข้าสู่เรื่องสำคัญ "ในหน้าสุดท้ายราชันผู้เลี้ยงแกะเขียนวิธีทำลายหมอกเอาไว้ด้วย"

"อ่านให้ฟังหน่อยสิคะ!" ข้ากับไอโอเนียพูดขึ้นพร้อมกัน

ป้ากระแอมแล้วหยิบแว่นขึ้นใส่

ทั้งสิบสองเพรียกหากันเมื่อเงาทอดยาว
เมื่อตะวันดับลงและจิตวิญญาณแกร่งกล้า

ไฟเรียกหาสำหรับและสำหรับเรียกไฟกลับคืน
รวมเราเข้าด้วยกันเกิด ไฟทั้งสิบสองว่า เราจะขับไล่ความมืดมิดให้พ้นไป

ณ ต้นไม้ในนามแห่งพระราชา หลังโลหิตดำสนิทกลืนดังเกลียว
ไฟทั้งสิบสองจะบัดเป่าภัยให้โรยรา

จากยอดเขาถึงท้องทะเลไกล
จุดเริ่มต้นใหม่ จุดสิ้นสุดใหม่...

แต่ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนมีราคา

ข้าเผลอร้องออกมาเบาๆ จังหวะกลอนอันแปลกประหลาดนั้นสิ้นไหล
ราวแพรไหมในโสตประสาท ข้ากับไอโอเนียเลิบบตามองกัน ต่างยิ้มมุมปาก

ขณะเปล็ดเปล็นกับความมืดมนอันหอมหวานซึ่งหลังรินจากถ้อยคำของราชันผู้เลี้ยงแกะ

"ไฟ หมอก โลหิต" แม่เอ๋ยเสียงนุ่มนวลแต่เบาหวิรวาวกระซิบ "ทั้งหมดนี้เชื่อมโยงหากัน ทักถอยอย่างบอบบางราวกับใยแมงมุมที่สมดุล หากรวมไฟแห่งโชคชะตาทั้งสิบสองหน้าไฟเข้าด้วยกันด้วยโลหิตดากลั่นดังเกลือ ก็จะเยียวยาโรคร้ายต้องห้ามได้ บลันเดอร์จะได้เป็นอิสระจากหมอกเสียที"

"แต่ราชันผู้เลี้ยงแกะไม่ได้ขจัดหมอกให้สิ้นไปและไม่ได้เยียวยาโรคร้ายนั้นด้วย" ป้าพูดอย่างหนักใจ "จิตวิญญาณแห่งพงไพรหลอกล่อพระองค์นางรับปากพระองค์ว่าจะบอกวิธีขจัดหมอกให้ก็ต่อเมื่อได้ไฟอัลเตอร์คู่ของพระองค์เป็นการแลกเปลี่ยนเท่านั้น ราชันผู้เลี้ยงแกะรวบรวมไฟทั้งส้าหรับโดยปราศจากไฟใบสุดท้ายไม่ได้ ดังนั้นพระองค์จึงไม่อาจขจัดหมอกให้สิ้นไป ไม่มีกษัตริย์องค์ใดทรงทำได้เลย"

"ไม่มีวันที่กษัตริย์องค์ใดจะทรงทำได้" แม่ของข้ารำพึง "จนกว่าจะมีใครสักคนหาไฟอัลเตอร์คู่พบและทำให้ส้าหรับไฟสมบูรณ์ จนถึงตอนนั้น..."

ข้ากับไอโอนีมองหน้ากันอย่างเศร้าหมอง "หมอกหนาจะยังคงปกคลุมขยายต่อไปเรื่อยๆ"

ข้าเจอป่าอยู่ในสวนซึ่งสามีของนางแทบไม่ลงมาเยือน ป้ากำลังฮัมเพลงเบาๆ นางชอบอยู่กับมวลไม้เขียวขจี ห่างจากเสียงจอแจในตัวบ้าน ผมสีทองของป้าลิวสยายเป็นลอนยุ่งๆ ปกคลุมแผ่นหลัง ทั้งเศษดินในชอกเล็บ ทั้งรอยดินกาที่หางดาโอพอล ฮอว์ทอร์นไม่ใช่สตรีที่เรียบร้อยหรืออ่อนหวานเหมือนสุภาพสตรีอื่นๆ ในอาณาจักรบลันเดอร์ เพราะอย่างนี้เองป้ากับลุงเขยของข้าจึงเป็นคู่ที่ไม่เหมาะสมกันเสียเลย ลุงเขยของข้าเป็นพวกขาดความยับยั้งชั่งใจแถมยังเป็นคนทะเลาะทะเลาะ

อยากเป็นใหญ่ในนครบันเดอรฺจนใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่ายเกินจำนวนเงินที่หามาได้

ซาร์กความงามอันเป็นธรรมชาติของป่า ข้าเห็นความงามแบบเดียวกันนี้ในตัวโอโอนิเช่นกัน ในบางวันข้าเห็นแม้กระทั่งเงาของแม่ข้าบนใบหน้าของทั้งคู่ ซึ่งมีส่วนคล้ายกันมาก

ข้าเดินไปสระแหนใบหนึ่งมาเคี้ยว เมื่อนกในสวนได้ยินข้าเข้ามาใกล้ก็เสียงลง ป่าหันมามิ้มให้แล้วกวักมือเรียกให้ข้าไปดูสมุนไพรที่เก็บได้ "ป่ากำลังทำยาทางเจอร์อยู่จะ" นางบอก

ข้ามองดูในกันครก เห็นสมุนไพรสีเขียวคล้ำที่ป่าบดเข้ากับผงสีขาวเนื้อหยาบ ข้าโน้มตัวเข้าไป กลืนฟิเวอร์ฟิวลอยตะจุกทันที "แล้วไอ้สีขาวๆ นั้นคืออะไรคะ"

"เปลือกจากต้นวิลโลว์ขาวจะ" ป่าตอบ "ใช้แก้ปวดหัว"

ข้านั่งลงบนผืนหญ้าเคียงข้างป่า "ป่าคะ เรื่องงานวันวิษุวัตนะคะ" ข้าเกริ่น "ข้าคิดว่าข้าไม่ควรไป"

ป่าพ่นลมหายใจดังฮึ ก่อนจะโน้มตัวกลับไปทำงานต่อ บดสากเข้ากับสมุนไพรและเมล็ดพืชในครกหิน "งั้นหรือ"

อัลดริชกับลินวี่ถลันเข้ามา ทั้งสองตะโกนโหวกเหวกพร้อมโบกดาบไม้ในมือ ไม่ก็อดใจต่อมาทั้งคู่ก็หายลับไป ได้ยินแต่เสียงฝีเท้ากระแทกพื้นดังราวกับกำลังเปิดฉากสงคราม เมื่อทั้งสองลับตาไปแล้ว ข้าจึงพูดต่อโดยลดเสียงลง "ข้าไม่ได้ไปที่ราชสำนักมานานแล้ว" ข้าพึมพำ "แถมนี้เรียมคงไม่พอใจเอามากๆ"

"ยังมีเหตุผลให้ต้องไป" ป่าพึมพำตอบ มือกำรอบสากแน่น "เด็กหนุ่มคนนั้นคงดีใจที่ได้เจอเจ้านะ คนที่เขียนจดหมายถึงเจ้านั้นนะ ชื่ออะไรนะ อะลิกซ์ไหม"

ข้าส่งเสียงออกมาอย่างรำคาญใจ เขาคือบุตรชายคนที่สองของลอร์ดลาเบอร์รัม เด็กหนุ่มมีดวงตาสีเทาเหมือนหินในลำธาร เขาเคยนั่งข้างข้าที่โต๊ะเสวยและทำให้ข้าหัวเราะ ตอนนั้นข้าอายุสิบเจ็ด เป็นครั้งสุดท้ายที่ได้ไปร่วมงานวันวิษุวัต

เด็กหนุ่มซึ่งข้าเคยจูบด้วยความเขลาหรือไม่ก็ความเบื่อหน่าย "อะลิกซ์คะ

อะลิกซ์ ลาเบอร์นัม"

ป้าหันมามองข้า รอยยิ้มคล้ายเย้าหยอกยังคงค้างอยู่บนใบหน้า "ตอนนี้เจ้าไม่ชอบอะลิกซ์แล้วใช่ไหม"

ข้าโบกมืออย่างไม่มียี่หระ "ข้าอาจไม่เคยชอบเขาเลย เขาอาจแค่...บังเอิญอยู่ตรงนั้น"

ป้าส่ายหน้า เตะปากดังจู้ๆ แต่แล้วรอยยิ้มก็ผลิบานบนใบหน้า "เป็นแบบนี้ต่อไปนานๆ ไม่ได้นะ เธอแต่ซังตัวเองไว้ในบ้านของลุง ไม่ได้ออกไปใช้ชีวิตตามประสาเด็กสาวเสียบ้าง"

ที่ยายแม่หมดเฒ่าพูดก็ถูก

ข้าสะดุ้งจนเพลอเต็ดดอกไม้อยู่ใกล้ๆ

ป้าไม่ทันสังเกต นางดึงซองจดหมายฉบับหนึ่งออกมาจากผ้ากันเปื้อนแล้วยื่นให้ข้า ซองนั้นเปื้อนคราบดินจากมือของป้า

แต่นั้นไม่สำคัญหรอก ข้ารู้จักลายมือนั้นดี มันเป็นจดหมายจากพ่อ และข้ารู้ว่าพ่อจะขออะไร อย่างที่พ่อเคยขอยู่ทุกปีเมื่อพระราชพิธีเปิดปราสาทที่ประทับเพื่อเฉลิมฉลองวันวิษุวัต

"พ่อเขาก็พยายามนะ เอลส์เพธ" ป้าพูดพลางมองข้า

ข้าไขน้าวโป่งลูบซองจดหมายเบาๆ คราบน้ำมันจากผิวของข้าทำให้ลายมือหวัดๆ ของพ่อเประเปื้อน ไม่ใช่แค่พ่อ แม่เลี้ยง และน้องสาวต่างแม่เท่านั้นที่ข้าอยากหลีกเลี่ยง แต่มีเหตุผลอีกข้อหนึ่งที่ทำให้ข้าไม่อยากไปราชสำนัก หรือเข้าร่วมงานวันวิษุวัต หรือแม้แต่เข้าเมืองด้วยข้า

การเสื่อมสลาย ราชันผู้เลี้ยงแกะทรงใช้คำนี้ใน*คัมภีร์แห่งอัลเดอร์ส* มันคือความเจ็บป่วยทางจิตใจหรือทางกายที่มาพร้อมกับโรคร้าย เมื่อฟื้นไข้แล้ว โรคร้ายจะมอบพลังประหลาด เป็นความสามารถทางเวทมนตร์ แต่ทุกอย่างล้วนมีราคาของมัน สำหรับบางคนราคาที่ว่านี้เห็นชัดเจนอยู่แล้ว พลังชีวิตของพวกเขาจะถูกกลืนกินอย่างช้าๆ เสื่อมสลายลงอย่างเจ็บปวดสาหัส

